

41

απρίλιος 09
διανέμεται δωρεάν

VELVET

mornings

Why do you think it's called a party?

Because deep down every human knows that the best thing about us hairless monkeys is our will to team up and do things together. Gathering a crowd might not always make things easier but it's a water proof guarantee for more fun and a better show. A simple and stimulating truth, celebrated here by Weactivists Just Okefen, Rory Herman, Mercedes Heinwein, Sage Vaughn, Chris Pastras, Nicole Lemone and Clint Peterson.

- Go team, Go!

WESC
© WeAreTheSupervetiveConspiracy

Index

04 VELVET FESTIVAL

06 VELVET MORNINGS

CARTE BLANCHE

- 08** Ειρήνη Καραγιαννοπούλου
Η Πεταλούδα που Έγινε Αρκούδα

CAMERA

- 10 **Persona:** Emmanuelle Riva
- 12 **Velvet Cinema:** Leonera, Για τα Μάτια της Τουληνάν, Public Enemy Number one (Part 1 & 2)
- 14 Τάσεις του Σύγχρονου Κινηματογράφου - Το Αδιάκοπο Φίλερ της Τσιγγάνας Ευρώπης με το Hollywood

THEATER

- 16** Το Μήνυμα του Boal, το θέατρο των Καταπιεσμένων και όλοι εμείς σήμερα το πρωί

DECADANCE

- 18 Michael Clark, Χορεύοντας στην Εποχή της Ειρωνείας...

B-SIDES

- 20 On the Road Again
22 (Mary &) The Boy: Fun While It Lasted!
24 **Pick-up:** Art Brut, Manicure, The
Manhattan Love Suicides, Felizol,
An Orange End
25 Γενιά Του Χάους
26 Nu Grave, Rise Dark Knights, Rise!

FASHION

- 28 Μούσα Καθηλιόνη
29 Mate
30 Park Attack

ART

- 36 Errata
38 Art Agenda

DIGITAL CULTS

- ### 39 A Call to Adapt!

ARCHITECTURE

- 40 Φύση και Ζωή

BOOK

- 42 Παρανταίζ Λοστ

COMICS

- ## 43 Χαμός!

FORKS AND KNIVES

- #### 44 Η Εκδίκηση του Κρέατος

FOOTBALL IS LIFE

- ## 45 Football Round the Clock

POT POURRI

- ## 46 News, Parties, Events, Gigs

ZEPPELIN

- 48 Από το μυθιστόρημα
«Αύριο, μια Άλλη Χώρα»

VELVET

mornings

τεύχος.41 / απρίλιος 09 / μηνιαία δωρεάν έκδοση

Διευθυντής: Άρns Ιωνάς

Διευθυντής σύνταξης: Λάκns Ιωνάς

Αρχισυντάκτης: Αντρέας Κίκnpας

Σχεδιασμός: Άντα Θεοδωρακάnp, Ειρήnp Ζωγράφου

Δημιουργικό: Διονυσία Μποςμή, Θάnpεια Παρασκευά

Υπεύθυνος επικοινωνίας: Γιάνnpς Τσιουήnpς

Διεύθυνση διαφήμισης: The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης: Χριστίνα Ροδοπούnpου

Direct market: Άγγελος Καητιάς, Άντζι Ζουγανέnpη

Συντάκτες

VELVET MORNINGS Λάκns & Άρns Ιωνάς

CARTE BLANCHE Νατάσα Χτενά

CAMERA Άκns Καnpράνος, Αντρέας Κίκnpας, Κίκα Κυριακάκου

LEVER DE RIDEAU Νάντια Δρακούnpη

DECADANCE Nadiezda Stroutskova

B-SIDES Δημήτρης Βόnpης, Γιάγκος Κοησιανός, Νίκος Λιάσкас, Μάκns Μηλάτος, Οδυσσεάς Νικητιανός, Γιάνnpς Τσιουήnpς

DIGITAL CULTS Δάnpη Δραγώνα

SIZE Photoharrie, Asako Masunouchi, Μννάς Μνησατιάς

ART Νάντια Αργυροπούnpου, Θεοδώρα Μαηάμου

ARCHITECTURE Ανδρέας Αγγεηιδάκns

COMICS Τάσος Παπαϊωάνnpου

BOOKS Άννα Μαρτίnpου

FORKS AND KNIVES Γιάνnpς Τσιουήnpς, Φώτns Βαηηλάτος

FOOTBALL IS LIFE Αντρέας Κίκnpας

ZEPPELIN Σώτη Τριανταφυήnpου

Συνεργάτες

Paul Bennett, Κωνσταντίνος Δαγpιτζίκος, Ξένια Καηπακσόnpου, Χριστόφορος Μαρίνος, Μάpιος Μπουμπής, Ηλίας Παπαζαχαριάς, Dr. Faux

Διόρθωση Κειμένων: Εηευθερία Ρεϊζη

Styling: Άνnp Χασομέpη

Βοηθός Styling: Άντζεηα Δεμεντή

Φωτογράφοι: Άγγελος Καητιάς, Photoharrie

Γραμματοσειρά τίτλων (BPscripT)

backpacker.gr (Γιώpγος Τριανταφυηηάκος)

Έκδοση

The Studio (art projects),

Μηηιάδου 17, 4ος όpοφος, 105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

info@velvetmagazine.gr

www.velvetmagazine.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή: Multimedia A.E.

DO THE VELVET!

ΣΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΗΜΕΙΑ

καφέ - bar - εστιατόpια **KENTPO:** Bliss, Ρόμβns 24A | Booze, Κοηοκατpώνnpς 57 | Capu, Λέκκα 14 | Key, Πραξιτέηου 37 | Pop, Κηεητιάου 10B | Toy, Καpύτση 10 | Πρίζα, Χp. Λαδά 1 & Πη. Καpύτση | Pairidaeza, Παpνασσού 3 | Bartesera, Κοηοκατpώνnpς 25 (Σηοά Πραξιτέηου) | The 7 Jokers, Βουήnpς 7 | Μαγκαζέ, Αιόηου 33 | Φίηεμα, Ρόμβns 16, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Barbara's Food Company, Εμ. Μπενάκη 63-65 | Cafeína, Κιάφας 6 | Circus, Ναυαpίνου 11 | Cookou Food, Θεμιοτοκλήου 66 | Decadence, Βουηγαpοκτόnpου 69 | Ginger Ale, Θεμιοτοκλήου 74 | Box, Κωηέττη 4 | Κήnpος, Εμ. Μπενάκη 87 | Κόκκοι Καφέ, Ασκήηηηιού 39 | Playhouse, Βαηητεσίου 49 | Ρακουμείη, Εμ. Μπενάκη 71 | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταζά 21, | Vox, Αραχώβns 61, | Ρίσκο, Εμ. Μπενάκη 53, | Γιόντες, Βαηητεσίου 44 | Καφεκούτι, Σό-ηωνος 123 | Μικpό Καφέ, Αραχώβns 38 | Ποδηήηατο, Θεμιοτοκλήου 48A | Πωηίεηαι, Κωηέττη 9 | Τpαηηηά, Ασκήηηηιού 45 | Χάρτες, Βαηητεσίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τpαμ, Μαυρομυχάηη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Εηί τns Πανόpμou, Πανόpμou 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αηεξάνδpας | Marabou, Πανόpμou 113 | Santa Botella, Πανόpμou 115A | Sutsu, Δ. Σούτση 7, Πη. Μαβίηηη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Το Σάι, Λυκαβηητού & Αη. Σούτση 19 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δεηφοίς, Δεηφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Tiki, Φαηήpου 15, Μακpυγιάνnpη | Μικpό Μουσικό Θέατρο, Βέηου 33, **ΜΕΤΣ:** Cafe Odeon, Μάρκου Μουσούpη 19, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβpαμιώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδpιανού 23 | Μαύpη Γάτα, Αβpαμιώτου 6 - 8 | Τpona, Βηαχάβα 9 & Αθηνάς, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψηντι, Ηpακηειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηpακηειδών 12 | Ιηοηηεκα, ηη. Αβουανσίας 3 | Καφενείο Θησεί, Ακάμαντος 2 | Μοpφή, Ηpακηειδών 36, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Αηηημιατής, Χpιστοκοπίδου 3 & Καpαϊσκάκη | Άσpοp καφέ, Αpιστοφάνους 4 | Άσpοp, Τάκη 3 | Godzilla, Ρήγα Παηημήδου 5 | Guru Bar, Πη. Θεάτpου 10 | Loop, Πη. Αγ. Ασωμάτων 3 | One Happy Cloud, Αpιστοφάνους 12 | Soul, Ευpιηίδου 65 | Yoga Bala, Ρήγα Παηημήδου 5 - 7 | Ψύppa, Μισούηη 19 | Vanes, Αισώnpου & Μυκόnpου 13, **ΓΚΑ-ZI:** Γκαζάκι, Τpιητοηέμou 31 | Fantaseed, Τpιητοηέμou 8 | The Hive, Τpιητοηέμou 34 & Βουτά-δων | Hoxton, Βουτάδων 42 | K44, Κωνσταντινουπόηεως 44 | Mad, Περσεφόνns 53 | Mamaca's, Περσεφόνns 41 | Micraasia, Κωνσταντινουπόηεως 70 | Νηηιαγωγείο, Κηεάνθους 8 | η, Ευπα-τpιδών 7 | Tapas, Τpιητοηέμou 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγησιηάδου, 61β, **ΙΛΙΣΙΑ:** Gush, Ίωνος Δpαγούpη 58, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέηη, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηpίκι, Φρύνns 18 | Fridays, Υπηητού 110, Εpη. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιοτοκλήου 154 | Un mundo, Υπηηλάντου 176, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Sempre, Σαpανταπόpου 51, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αηεξάνδpοp Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παηιά Αγοpά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέpη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοηογγίου 8, Κεντρική Πηατ. Χαηανδpίου **καταστήματα** **KENTPO:** Prime Timers, Εpμού 99 | Σόηωνος Records, Καηηανών 14 | Wave, Εpμού & Νίκns 3 | WESC Exclusive Store, Attica, Πανεπιστημίου 9, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Buy or Die, Θεμιοτοκλήου 68 | Clipart, Μηόταση 6 | Guest List, Θεμιοτοκλήου 48 | Spindle, Διδότου 49 | Yesterday's Bread, Καηηηδopιου 67-69 | Vinyl microstore, Διδότου 34, **ΚΥΨΕΛΗ:** Μουσικόποης, Κυψέηns 83, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηpοδότου 13 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lillypute, Μοpαζήη 37 | Nine Below, Τσακόηωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόηωνος 42 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Εpμού 99 & Νοpμανού | Melcore, Ηφαίστου 21 | Mr. Vinylis, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παηημήδου 3 | Clipart, Εpμού 100 | Oh! My Ark, Αγίος Θέκηης 16 | Fornika, Παηηηάδος 9, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Prime Timers, Φρύνns & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Εη. Βενιζέηου 34 | Record House, Ομηpου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήpος Διός 23 | Prime Timers, Ανδpούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαpανταπόpου 43 | Prime Timers Street, Σαpανταπόpου 56, **ΓΑΥΦΑΔΑ:** .Lak, Α. Μεταζά 24-26 | Prime Timers, Αpτεμίδος 1, Πη. Εσπεpιδων | Prime Timers, Δούσημνη 26, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίος Παρασκευάς 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41 | Prime Timers, The Mall Athens, Ανδpέα Παπανδpέου 35 (Θέση Ψαηίδι) | Virgin Mega Store, The Mall Athens, Ανδpέα Παπανδpέου 35 (Θέση Ψαηίδι), **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Melcore, Κηφισίας 282 | Switch, Κυpιαζή 6-8, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Prime Timers, Θησεώς 135-137, **ΑΙΓΑΛΕΟ:** Prime Timers, Ιεpά Οδός 278, **Ν. ΙΩΝΙΑ:** Prime Timers, Εη. Βενιζέηου 28, **ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ:** Neighbourhood, Αγ. Ιωάνnpου 18-20 & Κοντοπούηου **βιβλιοπωλεία** **KENTPO:** Εν Αθήναις, Μαυροκοpδότου 9 | Πολιηεία, Ασκήηηηιού 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Πpωτοποpία, Γpαβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηpακηειδών 22, **ΖΟΓΡΑΦΟΥ:** Βι-βηίδσημo, Γεωpγ. Ζωγpάφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καpαοηή & Δημητpίου 56, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμποpικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδpέου 35 **οινεία** **KENTPO:** Άστυ, Κοpαή 4, **ΦΙΞ:** Μικpόκοσμος, Λεωφ. Συγγpού 106, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τpιανόν Film Center, Κοδpιγκτώνος 21 (Παησιών 101) **οχοίς** **KENTPO:** Σ.Α.Ε., Νίκns 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαηό, Λάμnpου Κατσηνών 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέητα, Ρεθόμnpου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κpανασού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητpίου 11, **ΖΟ-ΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παηόγou 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραι-ώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υπηητού 243 **χώpοι τέχνης** **KENTPO:** AMP, Εηικούpου 26 & Κοpίνns 4 | **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιοτοκλήου & Α. Μεταζά 25 | Manufactura, Ζωοδόχου Πnyής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύχpοpης Τέχνης Ιηόνα Τούνη, Αpματοηών & Κηεφτών 48, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Καηηαγιάν, Καψάηη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επηαχάηκου 11 | Εηένη Κοpωνάου, Μη-τσησίον 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηpακηειδών 16, **ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazou Rouge, Βίκτωpος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonoπούηου.art, Αpιστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αpμοδίου 10, Βαpβάκειος Πηατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναpγύpων 20 | Xirpas Gallery, Σοφοκλήου 53Δ | Α.Δ., Παηηηάδος 3 | Μικpό Πολυτεχνηείο, ηη. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευpιηίδου 31, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** The Breeder, Ιάσωνος 45, **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Εηί Κοηωνώ, Ναυηηίου 12, **ΠΕΤΡΟΥ-ΠΟΛΗ:** Πνευμαηικό Κέντρο Δήμou Πετpούποηης, Μπουμπουηίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Ίδpυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παηηά & Φιηεηηήνων, **Θεάτpα** **ΚΥΨΕΛΗ:** Τόπος Αηηώ, Κυκηάδων & Κεpαηηηννβίας, Χώpα, Αμopγού 20

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίος Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουpα 5, **χώpοι τέχνης:** TinT, Χpυσ. Σμύpνης 13 **ΗΡΑΚΛΕΙΟ** **ΚΡΗΤΗ** **καφέ - bar - εστιατόpια:** La Brasserie, ηη. Κοpαή 15

VELVET FESTIVAL

SPONSORED BY DEWAR'S

Ευχαριστούμε όλους που ήσασταν εκεί, ευχαριστούμε τους συμμετέχοντες καλλιτέχνες κι επιμελητές, το Bios και όλη την ομάδα που συνεργάστηκε για την πραγματοποίηση του 4ου Velvet Festival. Είναι ωραίο να απολαμβάνεις τη ζωή παρέα με τους φίλους σου! «Νικητές» του 1ου Velvet Prize ήταν οι Berlin Brides και οι Victory Collapse, που θα ταξιδέψουν τον Ιούνιο με την υποστήριξη του Dewar's στο Λονδίνο, φιλοξενούμενοι από το περιοδικό Artrocker σε αντίστοιχες super-Artrocker βραδιές.

Άντε, και του χρόνου!

Η ΑΠΟΛΑΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ
Dewarism.com

Velvet mornings

April is the cruelest month, που έλεγε και ο T.S. Eliot... μπασα δεν νομίζω... υπό συγκεκριμένες συνθήκες όλα μπορεί να είναι σκατά ή να είναι σούπερ και πανέμορφα... και στην περίπτωση μας ισχύει το δεύτερο... κι αυτό γιατί μόλις πριν λίγες μέρες τελειώσαμε με το Velvet Festival όπου όλα πήγανε σούπερ... ευχαριστούμε πολύ για μία ακόμη φορά όλους εσάς που μας ήρθατε... το Bios που βοήθησε να πάνε όλα στην ώρα τους και όλα τα παιδιά από τα συγκροτήματα, τους σκηνοθέτες, εικαστικούς και επιμελητές και όλους.... Εδώ να πούμε για όσους τυχόν δεν το άκουσαν ότι οι τελικοί νικητές του Velvet Prize είναι οι Victory Collapse και οι Berlin Brides και θα πάνε στο Λονδίνο με την υποστήριξη του Dewar's, για συναυλία στο Artrock club night... είναι τεράστια η σημασία τού να σου ανοίξει μια πόρτα στο Artrock... πολλά συγκροτήματα προσπαθούν χρόνια με συναυλίες και κυκλοφορίες και απ' όλα να μπουνέ σε ένα τέτοιο πλαίσιο... as ελπίσουμε αυτή η πόρτα να μείνει ανοικτή και να μπουνέ όσο το δυνατόν περισσότερα ελληνικά συγκροτήματα... και αυτό να τους βοηθήσει, αν όχι στο να κάνουν «καριέρα» στο εξωτερικό (αυτό είναι άλλου παπά ευαγγέλιο), αλλά στο να γίνουν καλύτεροι, να πάρουν εμπειρίες, να τους βάλει σε διαδικασία δημιουργίας... ιδωμεν...

Και πάνω σε όλα αυτά μας σκάει και το Velvet Bus – Experimento Músico con Pampero... και ξεκινάμε πάλη φέτος να πάμε σε όλη (σχεδόν) την Ελλάδα και να κάνουμε τα live μας και να γνωριστούμε με τα παιδιά από την περιφέρεια που κουβαλάνε την ίδια τρέλα με εμάς...

Ξεκινάμε την Πέμπτη 23 Απριλίου από το K44... ελάτε να μας κουνήσετε και το μαντίλι... :)

x

The Callas
Berlin Brides
Le Page
Exposed by
Observers

Guests Βόλος
Bazooka

Guest Καβάλα
Ottomo

Ροσέ Λικέρ
PAMPERO

Αθήνα
Πέμπτη 23 Απριλίου
K44
Κωνσταντινουπόλεως 44

Λιβαδειά
Πέμπτη 30 Απριλίου
PIU
Πλατεία Εθνικής Αντιστάσεως

Βόλος
Παρασκευή 1 Μαΐου
ΜΕΘΕΞΙΣ
Πολυχώρος Τσαλαπάτα

Λάρισα
Σάββατο 2 Μαΐου
STAGE
Ήρας & Φιλίππου 8

Θεσσαλονίκη
Κυριακή 3 Μαΐου
NEW YORK
Αχελώου 10

Σέρρες
Δευτέρα 4 Μαΐου
OTRO BAR
Εμμανουήλ Ανδρονίκου & Μεραρχίας

Gigs start at 9:30 pm
www.velvetmagazine.gr | www.myspace.com/velvetmagazine
info@velvetmagazine.gr

Καβάλα
Τρίτη 5 Μαΐου
Η ΑΛΙΚΗ ΕΧΕΙ
ΛΑΘΟΣ ΑΓΟΡΙ
Πλατεία Καραολή 36

Ιωάννινα
Τετάρτη 6 Μαΐου
ΘΥΜΩΜΕΝΟ
ΠΟΡΤΡΕΤΟ
Καποδιστρίου 20

Πάτρα
Πέμπτη 7 Μαΐου
MORE STEPS
Ηφαίστου 28

Λαγκάδια Αρκαδίας
Παρασκευή 8 Μαΐου
ΠΛΑΤΑΝΟΣ
Κεντρική Πλατεία

Ηράκλειο Κρήτης
Κυριακή 10 Μαΐου &
Δευτέρα 11 Μαΐου
LA BRASSERIE
Πλατεία Κοραή 15

Χορηγοί Επικοινωνίας

ΣΚΑΙ

MAD

ATHENS

SOUL

FREE

SONIK

ΣΚΑΙ 100%

I ♥ ΑΛΤΕΡΝΑΤΙΒ

MAD

REPUBLIC

105.5

madtv

freemag.gr

avropole music network

elculture.gr

Q109

mojoradio

Redon95

ΠΟΛΙΣ

ΝΕΡΕ

ΣΕΠΡΕΣ

Αναθέτου: FreeDance

Η πεταλούδα που έχανε αρκούδα

«Άγριες ζούγκλες, δάση παρθένα, πεταλούδες. Εξωτική κατάσταση που με την πρώτη ματιά έχεις την αίσθηση ότι μμμ, τι ωραία... με μια δεύτερη όμως αρχίζεις και μπαίνεις στο νόημα, το οποίο –μεταξύ άλλων – είναι ότι όλο και κάτι δεν είναι στη θέση του, όλο κάτι είναι λάθος, λίγο αλλιώως απ’ ό,τι θα ‘πρεπε. Για παράδειγμα τα πουλιά στέκονται ανάποδα στα κλαδιά, η πεταλούδα αντί να ‘ναι ίρινα είναι στρουμπουλή και κάπως άτσαλη, ο ουρανός έχει ένα χρώμα τόσο ομοιόμορφο που ούτε σκηνικό θεάτρου να ‘ταν, τα πουλάκια είναι της φαντασίας μου, δεν υπάρχουν δηλαδή στα φυτολόγια κ.λπ. κ.λπ.»... Με αφορμή μια ατομική έκθεση που εγκαινιάστηκε πρόσφατα στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιδεάνα Τούντα και ένα βιβλίο σε συλλεκτική έκδοση με τον τίτλο My Room Too, το Velvet μίλησε με την Ειρήνη Καραγιαννοπούλου:

12:48am Natascha

Πιστεύεις πως υπάρχει συντηρητισμός στην Ελλάδα ως προς τον τρόπο προσέγγισης της τέχνης; 12:48am Irini Οops! Εάν υποθέσουμε ότι συντηρητισμός είναι το να προωθείς-δημιουργείς-διακινείς τέχνη που ήδη έχει γίνει αποδεκτή, τότε ναι. Αν δηλαδή δεν παίρνεις κανένα ρίσκο, αλλά χαϊδεύεις το θεατή, τότε ναι... Φοβόμαστε το καινούργιο. Είναι πιο εύκολο να δείξεις-φτιάξεις κάτι που θυμίζει κάτι άλλο που έχει ήδη συμβεί και έχει γίνει κατεστημένο.

12:52am Natascha

Τι γίνεται όσον αφορά στην επιμέλεια; 12:52am Irini Χρειάζεται πολύ θάρρος, ευαισθησία, ταλέντο, ενόραση, σκέψη... δύσκολα πράγματα. Δεν είναι παιζε γέλασε, όχι.

12:54am Natascha

Σε έχει αγγίξει συχνά το όραμα ανθρώπων με τους οποίους έχεις δουλέψει;

12:54am Irini

Ευτυχώς, ναι. Νιώθω τυχερή για κάποιες συνεργασίες που έχω κάνει όπως με τον Ghislaine Dantan. Unlimited contemporary το όνομα της gallery.

12:55am Natascha

Δηλαδή; 12:56am Irini Εμπιστοσύνη, κινητήρια δύναμη η αίσθηση ότι η δουλειά σου βρίσκεται σε καλά χέρια και θα καταλήξει σε τέτοια.

12:56am Natascha

Πώς ξεκίνησες ν’ ασχολείσαι με τη ζωγραφική;

12:57am Irini

Από πολύ παλιά για ανεξχνιάστους λόγους.

12:57am Natascha

Τι σου άρεσε; 12:58am Irini Το ότι ήμουν αυτόρκης με λίγα χρώματα κι ένα χαρτί, άπλωστε δεν είχα αδέρφια και δεν ήμουν και πολύ κοινωνική. Περνούσα ωραία σε μια γωνιά.

12:58am Natascha

Προτιμούσες να ζωγραφίζεις κάτι συγκεκριμένο;

12:59am Irini

Θυμάμαι κάθε στιγμή τότε ζωγράφιζα τι και υπό ποιες συνθήκες. Και ναι, μοιάζουν με τα τωρινά!! Ζωγράφιζα συνέχεια.

12:59am Natascha

Θεωρείς πως τα έργα σου βασίζονται περισσότερο στη λογική και στην ανάλυση ή στο συναίσθημα;

1:01am Irini

50-50. Η διαίσθηση, αλλά και η μελέτη. Στην ουσία τρώω εικόνες και παράγω εικόνες. Η ανησυχία είναι το σημαντικότερο... μετά... η παρατήρηση, αλλά και η δράση. Πολλή δουλειά, τα μισά δεν τα βλέπει κανείς. Πολλά πράγματα γίνονται για να καταλάβω πώς γίνονται και να εφαρμοστεί αυτό σε κάτι άλλο, νέο.

1:02am Natascha

Έχω διαβάσει πως δημιουργείς πάρα πολλά αυτοπορτρέτα, ισχύει;

1:03am Irini

364, όσες οι μέρες του χρόνου. Έζησα και σ’ ένα κάστρο στη Γερμανία για ένα χρόνο ως artist in residence, όταν συνειδητοποίησα ότι βρισκόμουν στην κυριολεξία μέσα στο black forest, έξω από το Karlsruhe ζήτησα έναν καθρέφτη, μεγάλο. Βρισκόμουν στην εξοχή ολομόναχη έτσι είπα να ασχοληθώ λίγο με τον εαυτό μου, κάθε μέρα μια διαφορετική εκδοχή.

1:03am Natascha

Να ασχοληθείς από αγάπη προς αυτόν; 1:04am Irini Τον αγαπάς εγωιστικά ήες και δεν υπάρχουν άλλοι εαυτοί. Αυτό λέω και στον εαυτό μου

όταν φοβάμαι το αεροπλάνο, λέω δηλαδή ποια νομίζεις ότι είσαι που νομίζεις ότι η γη θα σταματήσει να γυρνάει εάν πέσει το αεροπλάνο και σκοτωθείς; Βέβαια εξακολουθώ να φοβάμαι... Δεν πιάνει.

1:04am Natascha

Είναι ενάντια στη φύση σου το να πιάσει, θα πιάσει όταν σταματήσεις ν’αγαπάς και θα έχεις πεθάνει τότε.

1:05am Irini

Γαμώτο!

1:05am Natascha

Κυριολεκτικά ή μν.

1:05am Irini

Παρόλ’ αυτά υπάρχουν αντίδοτα στον φόβο κι ένα από αυτά είναι η τέχνη. Παλεύεις όλη τα δεινά, ο φόβος ενίοτε εξαφανίζεται κι ο χρόνος βέβαια σταματάει, είναι σπουδαίο φάρμακο.

1:06am Natascha

Ο δικός σου φόβος ή αυτός του παρατηρητή;

1:06am Irini

Και των δύο, όταν καταφέρνει να συγκινήσει.

1:07am Natascha

Πώς προτιμάς να βλέπεις τον εαυτό σου;

1:08am Irini

Έλα ντε... Ο πατέρας μου ήέει «κάλλιο πλούσιος και υγιής παρά φτωχός και ασθενής», επίσης ήέει «η πολλή ευτυχία βλάπτει». Κι εγώ λέω...«ήμουν μια πεταλούδα κι έχω γίνει μια αρκούδα», οι αρκούδες ζούνε περισσότερο από τις πεταλούδες, βέβαια θα μπορούσα να είμαι και κουνούπι.

1:09am Natascha

Έχει σημασία η ποσότητα ή η ποιότητα;

1:09am Irini

Μια μέρα δεν φτάνει, όσο ποιοτική κι αν είναι, τι να πρωτοπρολάβεις; Έχω τόοοοοοοοοοοοο να κάνω.

1:10am Natascha

Τι ονειρεύεσαι για το μέλλον;

1:15am Irini

Να μάθω καλύτερο ukulele, είναι το καινούριο μου πάθος! Λατρεύω το uke μου!

1:17am Natascha

Τι άλλο;

1:17am Irini

Να βρεθώ στη θάλασσα, να ξεχάσω τα πάντα, να μυρίζει ιώδιο, να κάνει ζέστη και ήλιο και αλάτι και μπλουμ και μπλε... τέτοια ονειρεύομαι.

Emmanuelle Riva

Το πραγματικό της όνομα ήταν Πολέτ, αλλά για κάποιο λόγο το άλλαξε σε Εμανουέλ, με αποτέλεσμα το Youtube να τη συγχέει με τη Σίλβια Κριστέλ (και τις διαδόχους της). Η πορσελάνινη Κα Ριβά είχε πάντως προηγηθεί κατά 15 χρόνια περίπου, και είναι από τις περιπτώσεις που κανείς τις θυμάται –αν τις θυμάται– για έναν και μοναδικό ρόλο. Ήταν καλοκαίρι του 1958 όταν ο Αλνέ Ρενέ πετούσε για το Τόκιο κρατώντας ένα σενάριο της Μαργκερίτ Ντιράς, που έφερνε μαζί δυο ξένα μεταξύ τους κορμιά απέναντι σε πληγές από τον Πόλεμο. Ο Ρενέ αξιοποίησε το σενάριο κινηματογραφικά, και το “Hiroshima, Mon Amour” μάγεψε με τη μίξη ντοκιμαντέρ-μυθοπλασίας, τις λεπτομέρειες πάνω σε χέρια-ώμους-σώματα κ.λπ. και τα πεταχτά φλασμπάκ, πρωτοπορίες που χάρισαν στην ταινία χαρακτηρισμούς όπως «γεννήτορας της Νουβέλ Βαγκ», «κινηματογραφικό αντίστοιχο του Κυβισμού και του Νουβό Ρομάν» και άλλα παρόμοια. Η Ριβά έφτασε στην Ιαπωνία ένα μήνα περίπου μετά τον Ρενέ, έτοιμη για μια όψιμη άνθιση ως κινηματογραφική πρωταγωνίστρια, μια και ο ρόλος της “Elle” («Εκείνος») θα ήταν ουσιαστικά το ντεμπούτο της στο πανί, έχοντας ήδη κλείσει τα 31. Είχε ήδη αγωνιστεί, επιλέγοντας το θέατρο κόντρα στο πεπρωμένο της ράφτρας για το οποίο πάλευε η φαμίλια στη Λοραίνη. Ο Ρενέ την τσίμπησε αμέσως μόλις την είδε σ’ ένα σύγχρονο θεατρικό της βελγίδας Ντομινίκ Ρολέν (“L’Erouvantail”- «Το Σκιαχτρο»), στο Théâtre de l’ Œuvre του Παρισιού. Παρέα με τη Σιλβέτ Μποντρό, που επιμελούταν το σενάριο, η Ριβά πέρασε τις πρώτες γιαπωνέζικες μέρες κόβοντας βόλτες στην πρωτεύουσα. Η Μποντρό είχε τρέλλη με τη φωτογραφία και περισσότερο για την παρέα η Ριβά αγόρασε από κει μια ανακλαστική Ricohflex, σούπερ-ντούπερ μοντέρνα μηχανή για την εποχή. Όταν το τιμ έφτασε στη Χιροσίμα το Σεπτέμβριο, η Ριβά περίμενε τον ιάπωνα συμπρωταγωνιστή, Εϊτζι Οκάντα (ο “Luī”-«Εκείνος» της ταινίας), και καθώς οι υπόλοιποι προετοιμάζονταν εκείνη είχε μπόλικες πρόσθετες ώρες ελευθερίας, στις οποίες άρχισε να φωτογραφίζει όλο και περισσότερο: σχολιαρόπαιδα που –κλασικά– χαμογελούσαν και την περιεργάζοντουσαν, ζευγάρια, εργάτες, ψαράδες, το λιμάνι, το υπό ανέγερση στάδιο του μπέιζμπολ, την τσιμεντοποίηση της πρόσφατα διαλυμένης πόλης. Τα δειλά βήματα προς το στύλωμα, τη νέα, ενθαρρυντική καθημερινότητα. Όποτε είχε διάλειμμα συνέχιζε τα snap-shots, σκαλίζοντας την πρώην πόλη-φάντασμα. Λίγο πριν φύγει, τύπωσε τις φωτογραφίες στη Χιροσίμα και κράτησε τα αρνητικά. Από κει κι ύστερα, μόνο κάποιος παρωμένος film-celebrity spotter θα εντόπιζε την Elle του “Hiroshima...”, σε ταινίες όπως η «Τερέζ Ντεκερού» (1962) του Ζορζ Φρανζού –βραβείο Καλύτερης Ηθοποιού στη Βενετία–, στο “Le Diable au cœur” (1976) του Μπερνάρ Κεζάν, με την Τζέιν Μπίρκιν να κολλάει την οικογενειακή της γαλήνη, ή ακόμα και στο

«Μηλε» (1993) του Κισλόφσκι (μαμά της Ζιλιέτ Μπινός). Μισό αιώνα μετά τη Χιροσίμα, μια κομψή κι ακόμα εργαζόμενη ογδοντάχρονη, η Ριβά βρέθηκε σε μια βραδιά-αφιέρωμα στη Ντιράς στη Μαδρίτη, όπου και αποκάλυψε την ύπαρξη των ιαπωνικών νεγκατίφ. Αμέσως ο κύβος ρίχτηκε και οι φωτογραφίες εκτέθηκαν για πρώτη φορά δημόσια τον περασμένο Δεκέμβρη στη Γκίνζα του Τόκιο, κάτω από τον τίτλο “Hiroshima 1958”. «Πενήντα χρόνια πέρασαν, καλή στιγμή να επιστρέψω», αυτοπειράχτηκε η Ριβά κατά την άφιξη, προσθέτοντας: «Δεν είμαι φωτογράφος, οι φωτογραφίες μου ήταν προϊόν περιέργειας. Ασφαλώς και είχα στο μυαλό μου την τραγωδία, τη δολοφονημένη πόλη, τους απανθρακωμένους κατοίκους. Όμως ήθελα μόνο να βγω στο δρόμο και να φωτογραφίσω την καθημερινή ζωή...». Η ταινία περιστρεφόταν γύρω από τη μνήμη, το ίδιο τώρα κι οι φωτογραφίες της, μια μνήμη ωστόσο διαφορετική: «Θυμηθείτε τους διαλόγους στο τέλος της ταινίας», λέει η Ριβά. «Εκείνος της λέει ‘δεν είδες τίποτα στη Χιροσίμα, τίποτα’. Εκείνη απαντά: ‘όλα τα είδα, όλα, είμαι σίγουρη, τίποτα δεν επινόησα’. Εκείνος επιμένει: ‘όλα τα επινόησες’. Της λέει ότι δεν είδε τίποτα επειδή δεν ήταν εκεί τη στιγμή της έκρηξης.... Να λοιπόν που όλα τα είδα τελικά, τα ξανασθάνηκα». Στα μέσα του Απρίλη, το “Hiroshima 1958” θα παρουσιαστεί και στο Παρίσι, στο “Maison de la Culture du Japon”.

WESC

Even a good listener is usually thinking of something else, but this time they won't. Through the core of downward the biggest bag of live WESC brings the freshest headphones ever. All designed to fit the individual as much as the lifestyle. Feel it when grooving with it. You won't have never looked away.

Wesactivist –
Chris Pastas

PRIME-TIMERS S.A.
DISTRIBUTION

Ο Λαζαρος & Πετρος στο:
Alkermis - Greece

tel : 0030 210 8760960
fax : 0030 210 8990205
e-mail : info@prime-timers.gr
www.primetimers.gr

LEONERA

Η ταινία “Leonera” ήταν η υποψηφιότητα της Αργεντινής για το Ξενόγλωσσο Oscar. Αφηγείται την ιστορία της νεαρής Τζούλια, κατηγορούμενης για το φόνο των δύο εραστών της. Ένας από αυτούς την έχει αφήσει έγκυο και έτσι η Τζούλια μεταφέρεται σ’ ένα σωφρονιστικό ίδρυμα για μητέρες και εγκυμονούσες. Στη φυλακή θα γνωρίσει τη Μάρτα, συγκαταούμενη της, και εκεί θα της δοθεί η ευκαιρία να επαναπροσδιορίσει τη σχέση της με τη μητέρα της. Το “Leonera” είναι μια ρεαλιστική, δραματική ταινία φυλακής που όχι μόνο συγκινεί αλλά και τοποθετείται κοινωνικά και πολιτικά απέναντι σε ένα παράλογο σύστημα δικαιοσύνης. Η απόπειρα επιβίωσης και ανατροφής ενός παιδιού στο κλειστοφοβικό και σκληρό περιβάλλον των φυλακών Μπατάν του Μπουένος Άιρες αποδίδεται χωρίς περιττούς δραματισμούς μέσα από το αντικειμενικό και διακριτικό σκηνοθετικό πρίσμα του Τραπέρο. Τα συνήθη κλισέ των «ταινιών φυλακής» δεν αποφεύγονται, παρόλα αυτά αξίζουν εύσημα στην εξαιρετική φωτογραφική προσπάθεια του Γκιγιέρμο Νιέτο, αλλά και στις ερμηνευτικές ικανότητες της όμορφης πρωταγωνίστριας. Η αποκάλυψη του περασμένου Φεστιβάλ Κανών, Μαρτίνα Γκουσμπάν, εντυπωσιάζει στον πρώτο πρωταγωνιστικό ρόλο της καριέρας της με την εκφραστικότητα της, συμπληρώνοντας έτσι το επιτυχημένο εγχείρημα από την Αργεντινή.

Σκηνοθεσία: Πάμπλο Τραπέρο
Παίζουν: Μαρτίνα Γκουσμπάν, Έλι Μεντίρος, Ραντρίγκα Σαντόρα, Λάουρα Γκαρσία

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΛΠΑΝ

Ο 38χρόνος πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης Σεργκέι Ντβορτσεβόι εντυπωσίασε στο 61ο Φεστιβάλ των Κανών με την ταινία αυτή, που του χάρισε το βραβείο Un Certain Regard. Το «Για τα Μάτια της Τουληπάν» περιγράφει την ιστορία του νεαρού Άσα από το Καζακστάν, ο οποίος έχοντας τελειώσει τη στρατιωτική του θητεία επιστρέφει στην οικογένειά του για να παντρευτεί και να εργαστεί ως βοσκός. Η μοναδική διαθέσιμη γυναίκα του χωριού όμως, η Τουληπάν, τον απορρίπτει και ο Άσα θα κάνει οτιδήποτε περνά από το χέρι του για να την κατακτήσει. Το εγχείρημα του πολυβραβευμένου για τις μικρού μήκους ταινίες του, Ντβορτσεβόι, εντυπωσιάζει θεματολογικά και σκηνοθετικά, καθώς περιγράφει την απλότητα του νομαδικού τρόπου ζωής στις απέραντες στέπες του Καζακστάν. Με ποιητικό τρόπο αφηγείται την καθημερινότητα των νομάδων, περιλαμβάνοντας κάποιες σοκαριστικές σκηνές, αλλά και αρκετά κωμικά σημεία. Η αγνότητα των κατοίκων της στέπας, η δυνατή σχέση τους με τη φύση και η διάσταση της καθημερινότητάς τους με το σύγχρονο, «αναπτυγμένο» δυτικό κόσμο αποδίδονται νατουραλιστικά από το σκηνοθέτη και εντυπωσιάζουν! Το Νοέμβριο του 2008 το «Για τα Μάτια της Τουληπάν» βραβεύτηκε δικαίως ως η «Καλύτερη Ταινία της Ασίας», στα “Asian Pacific Screen Awards”.

Σκηνοθεσία: Σεργκέι Ντβορτσεβόι
Παίζουν: Ασκάτ Κουτσιαιρέκοβ, Σαμάλ Γιεσλιαμάβα

PUBLIC ENEMY NUMBER ONE (PART 1 & 2)

Κασέλ μοιάζει η ιδανική επιλογή για τον πρωταγωνιστικό ρόλο, αποδίδοντας άψογα τον διαβόητο εγκληματία, ο οποίος υπήρξε σύμβολο ελευθερίας για τους Γάλλους σύμφωνα με το Ζεράρ Λεμπορσί. Και στα δύο μέρη συνδυάζονται επιτυχημένα η γρήγορη δράση, η αγωνία και οι πολύ καλές ερμηνείες, όπως του Ζεράρ Ντεπαρτιέ και της Λουντιβίν Σανιέ. Η ταινία ενμérie θέτει κοινωνικοπολιτικά ερωτήματα, στηλιτεύοντας το διεφθαρμένο κράτος δικαίου, χωρίς όμως να εξιδανικεύει τον θρυλικό εγκληματία και τη δράση του. Το Public Enemy Number One ήταν υποψήφιο για 10 βραβεία Σεζάρ κι εντέλει κέρδισε αυτά της Καλύτερης Σκηνοθεσίας, Α΄ Ανδρικού Ρόλου και Ήχου.

Σκηνοθεσία: Ζαν-Φρανσουά Ρισέ
Παίζουν: Βενσάν Κασέλ, Σεσίλ Ντε Φρανς, Ζεράρ Ντεπαρτιέ, Λουντιβίν Σανιέ

Τάσεις Του Σύγχρονου Κινηματογράφου ΤΟ ΑΔΙΑΚΟΠΟ ΦΛΕΡΤ ΤΗΣ ΤΣΙΤΓΑΝΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΜΕ ΤΟ HOLLYWOOD

Ο Jean-Luc Godard παρατήρησε κάποτε ότι πάντα ένιωθε νεότερος από τους αμερικανούς σκηνοθέτες, γιατί η σχέση του με το αμερικανικό σινεμά ήταν σαν σχέση γιου-πατέρα. Χρησιμοποιώντας αυτή τη μεταφορά είχε βέβαια στο μυαλό του τη σχέση πατέρα και γιου με τη φροϋδική έννοια: αυτή την αντιθετική ορμή, απ' τη μια να ακολουθήσεις τα βήματα του πατέρα κι απ' την άλλη να απελευθερωθείς απ' αυτόν, να τον «σκοτώσεις»... Ο μεγάλος δημιουργός είχε σίγουρα δίκιο με το να υπονοεί ότι κάθε σκηνοθέτης που θα βρεθεί σ' αυτήν την κατάσταση, θα παγιδευτεί ανάμεσα στην επιθυμία να μιμηθεί το Hollywood και την ανάγκη να αποκοπεί από αυτή την επιβολή της «συμμόρφωσης» σε ένα μοντέλο. Τέτοια ήταν η επιβολή του Hollywood στο παγκόσμιο σινεμά, που μερικές φορές το Hollywood καταλήγει στο να μη φαίνεται σαν ένα εθνικό σινεμά, αλλά σαν το σινεμά, όπως για τον γιο σε κάποιο στάδιο της ανάπτυξής του ο πατέρας δεν είναι ένας άνθρωπος ανάμεσα στους άλλους, αλλά η ίδια η ανθρωπότητα.

Πίσω από τις Θθόνες

As μη γελιόμαστε όμως, κι as μην κατηγορούμε για άλλη μια φορά τους αμερικανούς -απαιτεί λίγη σκέψη και δείχνει μάλλον άρνηση παραδοχής παρά άγνοια. Η Αμερική είναι απλά η αιχμή του δόρατος. Σύμφωνα λοιπόν με τους νέους νόμους του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, οι πολυεθνικές εταιρίες διανομής μπορούν πολύ πιο εύκολα να διακινούν τις ταινίες/προϊόντα τους (μη σας ενοχλεί ο παραπάνω ορισμός) καθώς δεν δασμολογούνται πλέον - έτσι η «πίτα» μοιράζεται σε όσο το δυνατόν λιγότερους διανομείς. Ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης, οι πραγματικά ανεξάρτητες παραγωγές δεν βρίσκουν σχεδόν ποτέ τον δρόμο τους στις αίθουσες και τα μικρά γραφεία διανομής μοιάζουν ανίκανα να «σπκώσουν κεφάλι», καθώς η προβολή των δικών τους ταινιών/προϊόντων περιορίζεται σε μία, δύο αίθουσες. Και αυτό φυσικά οδηγεί στην εξάπλωση των multiplex και κατ' επέκταση στη συντριβή του ανεξάρτητου κινηματογράφου. Το σημαντικότερο απ' όλα όμως είναι ότι αργά αλλήλα σταδιακά το σινεμά μετατρέπεται σε καθαρό προϊόν. Στην νέα πραγματικότητα που μας αφορά, οι εν λόγω ταινίες αποτελούν απλά το εναλλακτικό αλληοθι των πολυεθνικών.

“Hollywood” made in E.U.

«Ο σκηνοθέτης Christophe Gans και ο συν-σεναριογράφος του Stéphane Cabel είναι ξεκάθαρα τρελαμένοι με την αμερικανική τηλεόραση, με το Hollywood και με το σινεμά πολυεθνικών τεχνών του Hong Kong» έγραφε ένας αμερικανός κριτικός σχετικά με το φιλμ «Η Αδελφότητα Των Λύκων», μια γαλλικής προέλευσης ιστορική υπερπαραγωγή που συνδύαζε δράμα κουστουμιών, ταινία τρόμου και όλα αυτά αναμειγμένα με... καράτε. Η ταινία ήταν βέβαια αξιόλογη γι' αυτό που ήταν. Και λίγιο μετά, ο σκηνοθέτης της θα φιλημάρει τη μεταφορά τού video game Silent Hill. Το πρόβλημα είναι αλλού. Οι κινηματογραφιστές σήμερα δείχνουν να έχουν το ένα μάτι στραμμένο στο σινεμά της χώρας τους και το άλλο στο Hollywood. Και αυτό γιατί στο παγκοσμιοποιημένο φιλημικό «σήμερα», η κυρίαρχη κουητούρα είναι η αμερικανική. Έτσι λοιπόν, οι ευρωπαίοι κινηματογραφιστές άρχισαν να ψάχνουν πανικόβλητοι την πρόπωση «ευρωπαϊκή απάντηση στο αμερικανικό σινεμά». Θα μπορούσαν όμως, πολύ εύκολα, να ρίξουν μια ματιά στην κινηματογραφική πραγματικότητα μερικές δεκαετίες πριν. Όταν δηλαδή η ευρωπαϊκή απάντηση σε φημισμένα blockbusters σαν τον «Εξορκιστή» ή τον «Ρόκι» ερχόταν με τις υπογραφές σκηνοθετών σαν τον Pier Paolo Pasolini, τον Marco Ferreri (το «Μεγάλο Φαγοπότι» αποτέλεσε τεράστια εμπορική επιτυχία σε όλο τον κόσμο) και τον Andrei Tarkovsky. Θα μου πείτε, εκείνα τα χρόνια Hollywood σήμαινε Coppola,

Lumet, Pollack... Έστω. Και πάλι όμως, δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια μας μπροστά στο μεγάλο λάθος των ευρωπαϊκών σκηνοθετών. Αντί να προσφέρουν νέες φιλημικές προτάσεις σε ένα κοινό που όντως αναζητά άλλους τρόπους ψυχαγωγίας, προσπαθούν να χτυπήσουν το Hollywood με τα ίδια του τα όπλα. Κάποιοι βέβαια τα καταφέρνουν καλά. Ο χιλιανός Alejandro Amenábar είναι μια καλή περίπτωση. Μιμήθηκε σωστά το Χιτασκοκικό πρότυπο με την πρώτη ταινία του, το “Tesis”, άγγιξε την εμπορική επιτυχία με το θρίλερ «Ανοιξε Τα Μάτια» (του οποίου πρόσφατα είδαμε ένα επιτυχημένο αμερικανικό ριμέικ σε σκηνοθεσία Cameron Crowe) και αμέσως μετά μεταπήδησε στο Hollywood για να γυρίσει το “The Others”, που γνώρισε μεγάλη κριτική και εμπορική επιτυχία. Η εν λόγω ταινία βέβαια έσκιζε και στην απονομή των βραβείων Goya, που είναι τα αντίστοιχα ισπανικά Όσκαρ αν και πολλοί ισπανοί σκηνοθέτες ήταν αυτοί που διαμαρτυρήθηκαν για τη βράβευσή του καθώς ο αγώνας ήταν άνισος (σε ό,τι αφορά το τεχνικό και δημιουργικό επίπεδο του φιλμ του Amenábar, που είχε από πίσω του έναν μεγάλο προϋπολογισμό και το σίγουρο χέρι καθοδήγησης του παραγωγού Tom Cruise). Άλλοι ακόμη προσπαθούν να διεισδύσουν.

Ο Oliver Hirschbiegel για παράδειγμα, ο φημισμένος σκηνοθέτης του “Das Experiment” και της αριστουργηματικής «Πτώσης», έφαγε τα μούτρα του δεχόμενος το Χολιγουντιανό καρότο: φίλημαρε ένα θρίλερ επιστημονικής φαντασίας, το “Invasion” (σ.σ. ελλ. τίτλος: «Η Εισβολή», τρίτο κατά σειρά ριμέικ του κλασικού θρίλερ “Invasion Of The Body Snatchers”) και είδε την ταινία του να «ξεπέφτει» στα χέρια των αδελφών Wachowski, οι οποίοι και την παρέλαβαν από τους φρικαρισμένους παραγωγούς επειδή το φιλμ «δεν ήταν αρκετά τρομακτικό». Το ίδιο συνέβη και στον Mathieu Kassovitz, που έφτασε στο σημείο να αποκρύψει δημόσια το “Babylon A.D.”, περιπέτεια επιστημονικής φαντασίας με τον Vin Diesel (ναι, για τον σκηνοθέτη του «Μίσους» μιλάμε). Ω καιροί! Ω ήθη!

Τελικά όλα τα αλλέθι ο καλός ο μύθος; Και φταίει το Hollywood που η πλειοψηφία των σημερινών καταξιωμένων ευρωπαίων δημιουργών θέλει να βρεθεί στην αγκαλιά του;

«Νέος» Κινηματογράφος;

«Ο Νέος Κινηματογράφος προβάλλει μια καινούργια αντιμετώπιση του κόσμου: κριτική και ποιητική ταυτόχρονα. Κριτική γιατί δεν δέχεται πια τις γερασμένες ετοιμοπαράδοτες αλήθειες που μας προσφέρονταν από τη γέννησή μας, αλλά αμφισβητεί και διαλέγεται. Ποιητική γιατί ‘κρίση συνείδησης’ σημαίνει εκλογή, δηλαδή τέχνη». Αυτά έγραφε πριν από 30 χρόνια ο Φρανσουά Λιμπερέ στο κείμενό του «Στόχοι του Νέου Κινηματογράφου», που είχε αναδημοσιευτεί τότε στο ελληνικό περιοδικό «Σύγχρονος Κινηματογράφος» (και μάλιστα σε μετάφραση του τότε συντάκτη του, Θεόδωρου Αγγελόπουλου). Για να φτάσει όμως ξανά εκεί ο κινηματογράφος σήμερα πρέπει να διαγράψει μια μεγάλη πορεία. Και φυσικά, για να κλείσει ο κύκλος αυτός, πρέπει να βοηθήσουμε πάνω απ' όλα εμείς, το κοινό. Πολύ συχνά ακούω φίλους να γκρινιάζουν για τις μειωμένες επιλογές τους και για το ότι σπάνια οι «μικρές» ταινίες, που προέρχονται από ανεξάρτητα γραφεία διανομής, μένουν στις αίθουσες πάνω από δύο εβδομάδες. Και έχουν δίκιο. Μόνο που ξεχνούν να σκεφτούν το αυτονόητο. Αυτές οι ταινίες εξαφανίζονται αφού έχουν γνωρίσει την αδιαφορία του κοινού. Μπορεί βέβαια να μην έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που το «Δαμάζοντας Τα Κύματα» του Lars Von Trier έκανε στη χώρα μας 100.000 εισιτήρια, αλλά κάτι έχει σίγουρα αλλάξει (παρε-

μπιπτόντως, ο Trier έκανε και ταινία με τη Nicole Kidman...). Γιατί αν όλοι αυτοί που τώρα «δυσφορούν» για τον «αποκλεισμό» μικρών ταινιών καλλιτεχνικής κατεύθυνσης όντως πήγαιναν κινηματογράφο και δεν διαμαρτύρονταν από τον καναπέ τους (ή ακόμη χειρότερα, από τη στήλη των περι-οδικών όπου εργάζονται), τότε σίγουρα η κατάσταση σήμερα θα ήταν διαφορετική. Ο Λιμπερέ επίσης έλεγε: «Η προσπάθεια για μια γενική διάδοση της κουητούρας δεν έχει νόημα, αν δεν υπάρξει μια ανανέωση των δομών σε όλους τους τομείς. Η ανανέωση αυτή θα αποτελέσει τη βάση για τη δημιουργία αυθεντικών ατόμων, δυνάμει καλλιτεχνών και όχι παθητικών καταναλωτών». Ευτυχώς πού και πού κάποιος Αφίνει το Κακό να Μπει...

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ BOAL ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΣ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ

25 Μαρτίου 2009, το ημερολόγιο γράφει Ευαγγελισμός Θεοτόκου και κάποιοι παρελαύνουν. Δύο μέρες πριν την παγκόσμια ημέρα θεάτρου ο Augusto Boal, ιδρυτής του «Θεάτρου των Καταπιεσμένων», απευθύνει το μήνυμά της χρονιάς σε ολόκληρο τον θεατρικό πλανήτη. Κατά τα άλλα ο ήλιος ανέτειλε στις 06.21, θα δύσει στις 18.42, το φεγγάρι θα διανύσει την 29η μέρα του, αναπνέουμε την 84η μέρα του έτους, 47 χρόνια μετά το πρώτο μήνυμά διά στόματος Jean Cocteau.

Παγκόσμια μέρα θεάτρου βαφτίστηκε από το 1962 η 27η Μαρτίου. Η γιορτή αυτή σπριζείται από το Διεθνές Ινστιτούτο Θεάτρου, την Assitej International και τα θέατρα σε πολλές χώρες διεθνώς. Τη μέρα αυτή συμβαίνουν δράματα στις πόλεις, παραστάσεις με ανοιχτή είσοδο στο κοινό, αφιερώματα και εορτασμοί ανάλογα με τη χώρα και την κοινότητα που κουβαλάει. Κάθε χρόνο το εκτελεστικό συμβούλιο του ΔΙΘ επιλέγει μια προσωπικότητα του χώρου με διεθνή απήχηση για να μεταδώσει το μήνυμά της σε όλο τον κόσμο. Το μήνυμά αυτό διαβάζεται στα θέατρα σε όλο τον κόσμο και μεταδίδεται από τα ΜΜΕ. Τον Jean Cocteau διαδέχτηκαν ονόματα όπως οι Άρθουρ Μίλλερ, Λόρενς Ολίβιε, Πίτερ Μπρουκ, Πάμπλο Νερούδα, Λουκίνο Βισκόντι, ο δικός μας Ιάκωβος Καμπανέλλης και άλλοι πολλοί για να φτάσουν στο 2009 στον βραζιλιάνο σκηνοθέτη, συγγραφέα και πολιτικό Augusto Boal. Ο Boal αφιέρωσε τη ζωή του στο θέατρο μέσα από μια έντονη πολιτική και κοινωνικοποιημένη ματιά. Διωγμένος για πολιτικούς λόγους από τη χώρα του κατέφυγε σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Από εκεί, όντας ακτιβιστής και ασυμβίβαστος, εκδιώχθηκε εκ νέου ώπου να καταλήξει στην Ευρώπη. Αφού έκανε ένα πέρασμα από την Πορτογαλία κατέληξε στη Γαλλία, όπου και παρέμεινε για δέκα χρόνια. Εκεί ίδρυσε το Κέντρο Θεάτρου των Καταπιεσμένων (Theatre of the Oppressed). Οι πολιτικές εξελίξεις τού επέτρεψαν να επισκεφτεί, στις αρχές του 80, τον τόπο καταγωγής του, όπου και επέκτεινε τις προσπάθειές του ιδρύοντας στο Rio de Janeiro το αντίστοιχο θεατρικό κέντρο. Ο Boal εμπνεύστηκε την ιδέα του θεάτρου αυτού από την «Εκπαίδευση των Καταπιεσμένων» του Paulo Freire στη δεκαετία του '60. Η βασική σκέψη αυτής είναι ότι μέσα από θεατρικές τεχνικές στόχος είναι η συνειδητοποίηση της κοινωνικής πραγματικότητας και μετά η δυνατότητα πραγματοποίησης οποιασδήποτε αλλαγής της. Στο θέατρο αυτό ο παθητικός θεατής δεν υφίσταται σαν έννοια. Με μορφή ένα πρόβλημα και μιας μορφής καταπίεση, ο απειλησιμένος ήρωας (the oppressed) αναζητά μια διέξοδο. Οι ανταγωνιστές –καταπιεστές μπορεί να είναι πολλοί, ενώ υπάρχει και ένας μεσολαβητής (the jocker). Οι θεατές παίρ-

νουν θέση και γίνονται “spect-actors”, θεατές-πθοποιοί. Όποιοι πιστεύουν ότι έχουν μια εναλλακτική πρόταση για τη δράση του πρωταγωνιστή φωνάζουν “Stop!”, οι πθοποιοί αδρανοποιούνται και τη θέση τους παίρνουν οι θεατές. Το 1992 ο Boal επεκτείνει τη δράση του και στην πολιτική και ως μέλος της δημοτικής κυβέρνησης του Rio προτείνει τη χρήση του «Νομοθετικού» θεάτρου σαν μέσο εκδημοκρατισμού της πολιτικής. Στο μήνυμά του ο Boal αναφέρεται στα πρόσφατα γεγονότα που ταράζουν τον πλανήτη, ανάμεσά τους το οικονομικό κραχ, οι γενοκτονίες και τα βασανιστήρια. Στις γραμμές που διαβάζω συγκρατώ τα παρακάτω: «Πριν από είκοσι χρόνια σκηνοθέτησα τη Φαίδρα του Ρακίνα στο Ρίο Ντε Τζανέιρο. Το σκηνικό ήταν φτωχό, δέρματα αγελάδας στο πάτωμα, μπαμπού γύρω-γύρω. Πριν από κάθε παράσταση έλεγα στους πθοποιοί μου: «Ο μύθος που δημιουργήσαμε μέρα με τη μέρα τελείωσε. Όταν θα διασχίσετε εκείνα εκεί τα μπαμπού, κανένας από εσάς δεν θα έχει το δικαίωμα να πει ψέματα. Το θέατρο είναι η κρυμμένη αλήθεια... είμαστε όλοι πθοποιοί. Το να είσαι πολίτης δεν σημαίνει ότι ζεις σε μια κοινωνία, σημαίνει ότι την αλλιάζεις».

join

Monika, serpentine,
Lanterna, Jackie Breaks,
Family Battle Snake,
Mhtera Falaina Tyflh,
Modrec, Mamma Kin,
Wild Honey, Wanna Be James,
Fuse For Peckar,
Wish Upon a Star,
The Callas, spectralfire and
Palindrome and more...

at
fab liquid
s t u d i o s

www.fabliquid.com

Ελασιδών 3
Γκάζι
Τηλ 210 975 4957

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

MICHAEL CLARK

Χορεύοντας στην εστία της ερωτικής...

Φανταστείτε στη σκηνή μιας χορευτικής παράστασης τις εξής εικόνες: Δύο «λεσβίες» να κόβουν με ένα τεράστιο ψαλίδι τα γεννητικά όργανα ενός άντρα... Έναν τύπο να χορεύει με μια μπάλα ποδοσφαίρου κολλημένη στο πόδι ή να έχει μια λεκάνη τουαλέτας περασμένη στο λαιμό... Χορευτές που χορεύουν κάτω σαν μπαλέτο αλλά όχι ακριβώς, ντυμένους ζώα/αντικείμενα ή με φουσκωτά μέλη ή προεκτάσεις τους ή cross-dressed... Ένα γιγάντιο χέρι που ανεβοκατεβαίνει υπό τους ήχους του Ζορμπά, ενώ οι χορευτές ντυμένοι φαλλοί σαρώνουν τη σκηνή!

Για κάποιο μυστήριο λόγο μου ήρθε στο μυαλό ένας χορογράφος που αν και είναι περισσότερο γνωστός για τη δουλειά του στη δεκαετία του 80, είναι με ένα εξίσου μυστήριο τρόπο επίκαιρος όσο ποτέ (...) και αξίζει να τον θυμηθούν οι παλαιότεροι και να τον γνωρίσουν οι νεότεροι ;) Ο λόγος για τον “punk hero of British new dance” Michael Clark. Γεννημένος στη Γλασκόβη το 1962, ο ανατρεπτικός Clark μαθήτευσε στο Βασιλικό Μπαλέτο της Αγγλίας, αλλά αρνήθηκε τη θέση στην αντίστοιχη ομάδα για να χορέψει για λίγα χρόνια με την ομάδα Rambert. Λίγο μετά, μαθήτευσε με τους Merce Cunningham και John Cage στη Ν. Υόρκη, όπου συνάντησε τους μελλοντικούς συνεργάτες του, Karole Armitage (χορεύτρια-χορογράφος) και Charles Atlas (σκηνοθέτη-video-artist). Στην απίστευτα μικρή ηλικία των 22 άρχισε να χορογραφεί και 2 χρόνια αργότερα (1984) ίδρυσε τη δική του ομάδα και έγινε resident καλλιτέχνης στα Riverside Studios του Λονδίνου. Έτσι ξεκινά μια περιπετειώδης πορεία, την οποία διανύει μέσα σε μια Αγγλία όπου κυριαρχεί η μεγάλη κοινωνικο-πολιτική κρίση της εποχής θάτσερ και όπου η τέχνη δείχνει τα δόντια της μέσα στο γνωστό μετα-punk πλαίσιο...

Το κλειδί για την κατανόηση της δουλειάς του βρίσκεται στο πόσο αυτή είναι ανοιχτή απέναντι στις δυνατότητες που προσφέρουν άλλα εκφραστικά μέσα.

Η μουσική, τα εικαστικά και η μόδα αποτελούν στοιχεία που εκφράζουν δυναμικά και πιο άμεσα την αντίδρασή τους στην οικονομική εξαθλίωση, τον πουριτανισμό και συντηρητισμό. Ο Michael Clark πιστεύει πως μπορεί να εκφράσει την εποχή του μέσω της χορογραφίας εξίσου άμεσα, με χιούμορ αλλά και τακτικές σοκ, που για τον ίδιο είναι περισσότερο ένας τρόπος να προκαλέσει σκέψη και να ξεσοκάρει, βγάζοντας τα άπληστα στη φόρα. Τολμά να ανακατασκευάσει το κλασικό μπαλέτο, να το μαγειρέψει με λίγο σύγχρονο χορό και να πειραματιστεί με μια νέα γλώσσα.

Τα εφόδια και οι επιρροές του είναι ένα αλληλοπρόσκλητο κράμα από την κλασική του παιδεία και την προσωπική του ζωή ως ομοφυλόφιλου και ναρκομανή πανκ ρόκερ, αλλά και τη μουσική που πλαισιώνει τα έργα του, την αγάπη του για την τολμηρή μόδα και πολλή ακόμη θεατρικά στοιχεία (τραγούδι-λόγος) που χρησιμοποιεί εμβόλημα, αλλά και απόλυτα ενταγμένα στο τελικό αποτέλεσμα.

Συνεργάζεται με συγκροτήματα όπως οι Fall, οι Leibach και οι Wire, οι οποίοι συχνά εμφανίζονται ζωντανά στη σκηνή μαζί με τους χορευτές. Μεταφέρει στο έργο του τα μηνύματα της μουσικής αλλά και τις κοινωνικοπολιτικές τους προεκτάσεις και δουλεύει αρκετά με ηχητικές αντιθέσεις. Δεν διστάζει να εμφανίσει στη σκηνή απλούς ανθρώπους, μη-χορευτές, όπως την ημίγυμνη μητέρα του Bessie (με το περιβόητο ντουέτο τους όπου μιμούνται τη στιγμή της γέννησής του), αλλά και τον σχεδιαστή κοστούμιών και φίλο του Leigh Bowery. Τα θέματα φύλου και σεξουαλικότητας πρωταγωνιστούν στα έργα του, καθώς όπως ο ίδιος πιστεύει το σεξ είναι κινητήρια δύναμη (>ψέμα...). Συχνά η σεξουαλική πλευρά του χορού αγνοείται, απορρίπτεται ή αποκρύπτεται στον έντεχνο χορό και αυτό είναι κάτι που θέλει να ανατρέψει, οπότε συνεχώς βρήκε κανείς στα έργα του δράσεις και εικόνες που περιέχουν σεξουαλικά υπονοούμενα. Το enfant terrible της βρετανικής σκηνής χορού αποσύρθηκε για τέσσερα χρόνια από τα χορευτικά δρώμενα λόγω του εθισμού του στα ναρκωτικά. Επέστρεψε όμως δριμύτερος για να αποδείξει ότι δεν ήταν απλά μια φούσκα και απέκτησε μετά από σχεδόν μια δεκαετία την αναγνώριση και το σεβασμό κοινού και κριτικών. Κατάφερε να διευρύνει σημαντικά το κοινό του χορού και να ανοίξει το δρόμο και για άλλους δημιουργούς να πειραματιστούν και να ρισκάρουν... ;) “I’d rather be a threat, than a joke” M.C. www.michaelclarkcompany.com

FOX
FAIR2ND
EDITIONFASHION
BAZAARYOUNG
DESIGNERS
& SELECTED
SHOPSEVERY
SATURDAY @
BACARO
SOFOKLEOUS!

12:00 - 18:00

CREDIT CARDS ACCEPTED
tel: 210 3211882, email: thefoxfair@gmail.com

ΠΑΡΑΓΩΓΗ

oniroX

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ:

14-17 ΜΑΪΟΥ

“ΤΕΧΝΟΠΟΛΙΣ” ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

(ΠΕΙΡΑΙΩΣ 100 ΓΚΑΖΙ) ΣΤΑΘΜΟΣ ΜΕΤΡΟ «ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ»

ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ & ΝΕΩΝ ΜΕΣΩΝ /
ΕΚΠΡΟΣΩΠΕΙ ΤΗΝ VIDEO ART ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ /
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΥΣ ΠΡΟΣΕΚΛΗΜΕΝΟΥΣ /
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ / ΣΥΝΑΓΛΑΚΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣΜΕΓΑΛΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
NAM JUNE PAIK
Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ VIDEO ART
31 ΕΡΓΑ, > 7:30 ΩΡΕΣ ΣΥΝΕΧΩΣ ΠΡΟΒΟΛΩΝSPECIAL FEATURE:
“GRACE STATE MACHINES”
ROBOTIC ART PERFORMANCE

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

VIDEO ART / ANIMATION / DIGITAL IMAGE / WEB ART / INSTALLATION ART / PERFORMANCE ART

ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:

ON THE ROAD AGAIN

Αν «η αρχή είναι το ήμισυ του παντός», ξεκινήσαμε καλὰ. Το 1ο Velvet Bus-Experimento Músico con Pampero είναι μια ωραία ανάμνηση, ένα φιλήμα από τη Γκρατσιέλλα Κανέλλη, η ικανοποίηση ότι το κάναμε και η επιθυμία να το ξανακάνουμε. Κι αν το κίνητρο για την πρώτη φορά ήταν η προσωπική μας τρέλα και η διάθεση να ζήσουμε κάτι από τα μυθικά tours και τα ηρωικά nightliners της pop κουλτούρας, το κίνητρο για τη δεύτερη φορά (και για όσες θ' ακολουθήσουν) είναι η επιθυμία των φίλων, η ανάγκη να ξαναγίνει, γιατί ένα σωρό πόλεις επικοινωνήσαν μαζί μας και μας ζήτησαν «να περάσουμε κι από κει». Είναι τα γκρουπ που θέλουν διακαώς να συμμετέχουν, είναι η φανερά ανάγκη να ξαναγίνει η φάση, όχι μόνο γιατί είναι ωραία κι έχει την πλάκα του να συμμετέχεις, αλλά γιατί φαίνεται να τροφοδοτεί μια ανάγκη: τη διαρκή κινητικότητα της ελληνικής σκηνής, την επιθυμία των επαρχιακών πόλεων (μετά από πολλά χρόνια) να δουν και ν' ακούσουν από κοντά τα νέα συγκροτήματα, ακόμη κι αυτά που δεν έχουν δισκογραφία, αφού από το internet μπορούν να έρθουν σε επαφή με κάθε συγκρότημα. Μην παρεξηγηθώ... Δεν εννοώ ότι «επιτελούμε κάποιο κοινωνικό έργο» (μακριά από μας τέτοιες σκέψεις, πράξεις και διαθέσεις), αλλά να, όταν εισπράττεις από παντού τόσο θετική ενέργεια και τέτοια επιθυ-

μία να ξαναγίνει, τότε επανατροφοδοτούμαστε κι εμείς και οι μισοάδειες μπαταρίες μας ξαναγεμίζουν. Γιατί όπως όλα τα πράγματα απ' έξω, έτσι κι αυτό φαίνεται ωραίο και cool, αλλά κρύβει πολλή δουλειά όχι μόνο για την οργάνωση και την προετοιμασία, αλλά και κατά τη διάρκεια. Δεν είναι καθόλου μια ωραία εκδρομή με καλή παρέα, κάθε βράδυ ένα τρελό πάρτι με ακραίο boozing. Έχει κουβάλημα, ταλαιπωρία, σύντομο ύπνο, στήσιμο, ξεστήσιμο, αλλά τελικά ο κόματος της κάθε μέρας είναι απ' αυτούς που δίνουν νόημα κι ευχαρίστηση στις ζωές των ανθρώπων. Συναντηθήκαμε λοιπόν πριν από μερικές μέρες όλοι μαζί, η καλή διάθεση ήταν εμφανής, το ραντεβού για το ξεκίνημα έχει κανονιστεί, όλοι ετοιμάζουμε βαλίτσες και τζιμπράγκαλα: βάσεις, πιατίνια, χορδές, ενισχυτές, καλώδια, πετάλια, θα φορτώσουμε

Le Page

The Callas

Exposed by Observers

και μερικές κάσες ρούμι Pampero (ως άλλοι πειρατές) και... on the road again.

Οι Berlin Brides, οι Exposed by Observers, οι Le Page και οι Callas είναι τα σταθερά σχήματα αλλά... δρόμος είναι και θα υπάρχουν εκπλήξεις, jam-αρίσματα, προσθαφαιρέσεις, τοπικά συγκροτήματα και guest stars.

Αν θέλτε να μας αποχαιρετήσετε, την Πέμπτη 23 Απριλίου τα συγκροτήματα του Velvet Bus II θα είναι στο K-44 για την εναρκτήρια συναυλία. Μια τελετή πριν βγούμε στο δρόμο για Λιβαδειά, Βόλο, Λάρισα, Θεσσαλονίκη, Σέρρες, Καβάλα, Ιωάννινα, Πάτρα, Λαγκάδια Αρκαδίας και Ηράκλειο Κρήτης.

Όταν θα γυρίσουμε θα 'χουν αρχίσει πια οι υπαίθριες συναυλίες στην πόλη και θέλουμε να είμαστε εδώ.

See U.

Berlin Brides

(MARY AND) THE BOY

Fun while it lasted!

Σχεδόν αμέσως μετά την κυκλοφορία του τρίτου, και πιο «προσβάσιμου» άλμπουμ τους (Time Machine, σε συνεργασία με τον Felizol), οι Mary and the Boy, ένα από τα πιο ενδιαφέροντα σχήματα της ελληνικής μουσικής σκηνής, διαλύθηκαν. Όπως και επί σκηνής, έτσι και αποχωρώντας, φανερώνουν ότι πάντοτε διέθεταν καλό timing. Το νέο δείγμα της προσωπικής δουλειάς του The Boy μάλλον θα αποζημιώσει τους τυχόν πενθούντες.

Όταν μου ζητήθηκε να δώσω την ψήφο μου για τα καλύτερα ελληνικά συγκροτήματα, το πρώτο όνομα που μου ήρθε στο μυαλό ήταν οι Mary and the Boy. Παρ’ όλη αυτά, ουδέποτε παρήγαγαν το είδος της μουσικής που με κάνει να τρεκλίζω από ασύστολη ευτυχία. Από την πρώτη φορά όμως που τους είδα (επί της ανύπαρκτης σκηνής του Club Decadence) σκέφτηκα ότι κάτι δεν πάει καλά με τα παιδιά εκεί πάνω -το οποίο για μένα σημαίνει ότι κάτι πρέπει να κάνουν σωστά. Μερικά χρόνια αργότερα, και πάλι ενώπιόν τους, αυτή τη φορά στο πιο «καθώς πρέπει» πάλλο του Γυάλινου Μουσικού Θεάτρου (που έμελλε να είναι και η τελευταία τους αθηναϊκή εμφάνιση, ως «support» στη Lydia Lunch), βρέθηκα να συλλογίζομαι: ναι, εδώ ακόμη κάτι συμβαίνει. Και παράλληλα ν’αφήνομαι στην ποίηση των τριών αυτών ηλιασμάτων: ένα είδος αντίχριστου ιεροκήρυκα των Εξαρχείων, διοπτροφόρο σπαράγγι θρασύ και ευγενές μαζί, σε ρόλο ψάλλτη, εξορκιστή και cathedral organist ταυτόχρονα. Στη μέση ένα ισχνό, πορσελάνινο κορμί από το οποίο με εντελώς ανεξήγητο τρόπο, ακόμα και καθιστό σταυροπόδι, βγαίνει αυτή η στεντόρεια και παληρροιακή φωνή... Αντίστοιχα ανεξήγητο το γεγονός ότι είναι τόσο απαραίτητη η παρουσία αυτής της νωχελικής μαϊνάδας με τα πλούσια κίτρινα μαλλιά που λικνίζεται αγέρωχα μέχρι το τέλος του κόσμου. Και οι τρεις μαζί συνθέτουν ένα κοκτέιλ από μικρούς και μεγάλους θανάτους που μουδιάζουν τα ούλα και γαργαλούν τον οισοφάγο: τυχεροί όσοι το γεύτηκαν. Τυχεροί όμως και όσοι πάρουν στα χέρια τους το “Please Make Me Dance”, το βραχύ έπος του Boy που θα κυκλοφορήσει σύντομα και το οποίο ο ίδιος αρέσκεται να παρομοιάζει με ένα «άψογο dj set», με το bass drum σε ρόλο γεννήτριας ανεξάντητου ρυθμού. Εδώ κυριαρχεί ένα πεντανόστιμα ηλεκτρισμένο και καθαριστικό wall of sound, γύρω από το οποίο περιστρέφονται κάθε λογής όμορφα μουσικά αμαρτήματα και παρασπατήματα. Οι σκοτεινές παγανιστικές στιγμές παραμένουν, ο ελληνικός στίχος αυξάνεται, και η φωνή του Αλέξανδρου εξυπηρετεί πολυάριθμες χρήσεις με ένα αποτέλεσμα: την έκσταση ή άλλα παρεμφερή και ενοχλητικά συναισθήματα. Μπορεί η απουσία των κοριτσιών να είναι επίπονη, ή το λιγότερο αισθητή, αλλά πρόκειται για μια καθαρά προσωπική δουλειά. Εξάλλου, όλα τα ωραία πράγματα κάποτε τελειώνουν. Και σίγουρα προτιμότερο το “fun while it lasted” από το «καλά, αυτοί ακόμη υπάρχουν;»!

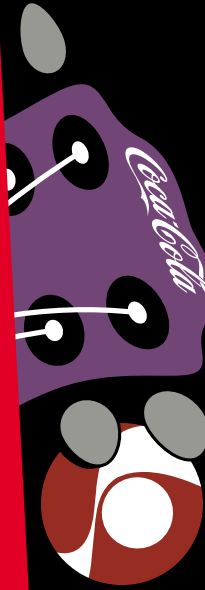
Όλοι μαζί, περισσότερη μουσική!

Το **Coca-Cola Soundwave**, το πανευρωπαϊκό μουσικό πρόγραμμα της Coca-Cola, συνεχίζεται για 3η συνεχόμενη χρονιά, μέσα σε κλίμα ενθουσιασμού!! Μέσα σε λιγότερο από ενάμιση μήνα, πάνω από 160 μπάντες/δημιουργοί, ανέβασαν τα κομμάτια τους στο www.cocacolasoundwave.gr. Η ελληνική επιτροπή που αποτελείται από τη Δήμητρα Γαλάνη (τραγουδοποιό), το Γιώργο Καρκάνη (διευθυντή προγράμματος του Best Radio), το Νίκο Μπάρη (ιδιοκτήτη της KLIK RECORDS), το Φώτη Βαλλιάτο (δημοσιογράφο) και το Μάκη Μηλάτο (δημοσιογράφο), σε συνεργασία με την AWAL, επέλεξε και προώθησε τις 10 καλύτερες συμμετοχές στο πρόγραμμα **COKE ICE** και στη διαδικασία των live gigs. Οι 10 δημοφιλέστερες μπάντες είναι λοιπόν οι: **His Majesty the King of Spain, Popeye, Noisily, Nou Specul, Loonattack, Thelma Blankenship, Le Page, Phoenix Catscratch, Flakes** και **C.O.D.E.**, οι οποίες θα συμμετέχουν ανά 2 σε live gigs μαζί με γνωστά ελληνικά συγκροτήματα. Μετά από κάθε gig, το κοινό θα επιλέγει το συγκρότημα που του άρεσε περισσότερο. Παράλληλα το κοινό μπορεί να ψηφίζει στο www.cocacolasoundwave.gr για την πιο αγαπημένη του μπάντα κερδίζοντας μοναδικά δώρα. Ήδη έχουν πραγματοποιηθεί τα 2 πρώτα μεγάλα live gigs. Στο πρώτο στην Αθήνα, την Τετάρτη 11 Μαρτίου στο BIOS, οι **Noisily** και οι **Pop Eye** έπαιξαν ζωντανά σε ένα καταπληκτικό κοινό, το οποίο αποφάσισε, μετά από ψηφοφορία, την πρόκριση των **Pop Eye** στον επόμενο γύρο!!! Ενώ στο δεύτερο, της Πάτρας, την Πέμπτη 26 Μαρτίου, οι **C.O.D.E.** & οι **Nou Specul** έπαιξαν στο Deco με headliners τους **Matisse!!**. Από τα 5 συνολικά συγκροτήματα που θα επιλέξει το κοινό μέσω των live gigs, η επιτροπή διαλέγει 4 τα οποία θα συνεχίσουν στη live διαδικασία, ενώ το κοινό θα κληθεί και πάλι να επιλέξει το αγαπημένο του συγκρότημα μετά από κάθε gig. Τα 2 συγκροτήματα που θα ξεχωρίσουν θα παίξουν στη μεγάλη συναυλία της Αθήνας, στις αρχές Ιουλίου, με τους **BLOC PARTY**, τους **LCD Soundsystem** (dj set) και 2 ακόμα μεγάλα συγκροτήματα από το εξωτερικό!! Εκεί η επιτροπή θα διαλέξει το ένα και καλύτερο συγκρότημα που θα παίξει σε άλλη μία μεγάλη Ευρωπαϊκή συναυλία!!

Όλοι μαζί, περισσότερη μουσική!

- 1ος Γύρος**
 - 10 Απριλίου
STAGE - Λάρισα
 - 24 Απριλίου
NEW YORK - Θεσσαλονίκη
 - 8 Μαΐου
BIOS - Αθήνα
 - 2ος Γύρος**
 - 29 Μαΐου
NEW YORK - Θεσσαλονίκη
 - 12 Ιουνίου
BIOS - Αθήνα
 - 3ος Γύρος**
 - Coca-Cola Concert**
 - 1 Ιουλίου
Bloc Party, LCD Soundsystem (dj set)
 - 6 2 ακόμα συγκροτήματα από το εξωτερικό
- μάθε περισσότερα στο www.cocacolasoundwave.gr

ART BRUT
Satan vs satan

Με το δαίμονα τα έχει βάλει ο δαιμόνιος Eddie Argos, άηλωστε πώς αλλιώς μπορεί να ερμηνευτεί ο τίτλος “Art Brut vs Satan” του τρίτου άλμπουμ των Art Brut (παρεμπιπτόντως, οι Heavenly 18 χρόνια πριν είχαν δώσει ακριβώς τον ίδιο τίτλο στο ντεμπούτο άλμπουμ τους που κυκλοφόρησε από τη Sarah Records το 1991, “Heavenly vs Satan”). Κατά τ’άλλα οι Art Brut παραμένουν πιστοί στη μουσική τους, στον ήχο τους, με σήμα κατατεθέν τους σαρκαστικούς στίχους του Eddie Argos και τον τεράστιο (και μεταφορικά και κυριολεκτικά) Frank Black στην παραγωγή να αποτελεί το κερασάκι στην τούρτα. Το “Art Brut vs Satan” είναι απολαυστικό και πολύ διασκεδαστικό από την αρχή μέχρι το τέλος και σίγουρα μεγάλο μερίδιο ανήκει και στον εύσωμο κύριο Pixie. Το πρώτο single είναι το Alcoholics Unanimous και κυκλοφορεί στις 6 Απριλίου, ενώ το άλμπουμ 2 εβδομάδες αργότερα από την Cooking Vinyl.

www.artbrut.org.uk

PARALLEL WORLD

Το πέμπτο τους άλμπουμ, “Shades”, κυκλοφορούν οι δικοί μας Parallel World στη βρετανική εταιρεία DIN. Ο ήχος τους είναι καθαρά ηλεκτρονικός και σύμφωνα με τους ίδιους στο Shades συνδυάζεται η σύγχρονη electronica, η ambient και η πρωτόγονη ηλεκτρονική μουσική των 70s.

www.parallel-worlds-music.com

MANICURE

Και γιατί όχι pedicure;

Οι Manicure είναι ένα καινούργιο γκρουπ με χαρακτηριστή new wave/post punk και αυτό το μήνα κυκλοφορούν το ντεμπούτο ομώνυμο άλμπουμ τους. Έχουν μεν επιρροές από Joy Division, Bauhaus και Fall, αλλά ο ήχος τους είναι εξαιρετικά φρέσκος και επίκαιρος. Το αξιοσημείωτο με τους Manicure είναι πως είναι Ρώσοι, από τη Μόσχα και μάλιστα ακόμη δεν έχουν κάνει το παραμικρό βήμα έξω από τα σύνορα της χώρας τους, αν και θέλω να πιστεύω πως είναι θέμα χρόνου να γίνει! Για τα ακούσματα και τις επιρροές τους ρίξτε μια ματιά στους top friends στο myspace, όπου βρίσκονται από τους πλέον παραδοσιακούς, New Order, Primal Scream, Jesus and Mary Chain και Fall, μέχρι και τους νεότερους These New Puritans και Neils Children.

www.manicuremoscow.ru

THE MANHATTAN LOVE SUICIDES

Όχι άλλο αίμα!

Οι The Manhattan Love Suicides είναι περίπου αυτό που θα ήταν οι Jesus and Mary Chain αν είχαν γυναικεία φωνητικά. Εκτός από τους Jesus βέβαια, έχουν ήχο και επιρροές από Shop Assistants, Galaxie 500, My Bloody Valentine, Strawberry Story, Flatmates και γενικά indie-pop ήχο της βρετανικής κυρίως mid-80s εποχής. Το όνομά τους προέρχεται από την ομώνυμη ταινία μικρού μήκους του Richard Kerns και η καταγωγή τους είναι από το Leeds. Από το 2006 που υπάρχουν έχουν κυκλοφορήσει κάποια singles και δυο άλμπουμ, το 2006 το ομώνυμο και το 2008 το “Burnt Out Landscapes”, που στην πραγματικότητα είναι μια συλλογή από διάφορα singles, eps και radio sessions, συνολικά 27 τραγούδια! Τους επόμενους μήνες αναμένεται και το τρίτο τους άλμπουμ, ενώ αυτήν την εποχή το έχουν ρίξει στις συναυλίες.

www.myspace.com/themls

FELIZOL

Felizol ή αλλιώς Γιάννης Βεσλημές, μουσικοσυνθέτης και σκηνοθέτης στο επάγγελμα, κυκλοφορεί το πρώτο του εξοδικό δικό του άλμπουμ “Birthdays” από την Puzzlemusik (πέρυσι είχε κυκλοφορήσει το split άλμπουμ “Time Machine”, με τους Mary & The Boy). Ρίξτε μια ματιά στη σελίδα του για περισσότερες πληροφορίες, αξίζει!

www.myspace.com/felizol

AN ORANGE END

Πρώτο άλμπουμ και από τους Πατρινοούς An Orange End. Ο τίτλος του “Lego” και κυκλοφορεί από την Inner Ear Records, με ήχο και επιρροές κυρίως από τη βρετανική indie-pop σκηνή των 90s. Σε κάποια τραγούδια συμμετέχει και η Evira των Abbie Gale.

www.myspace.com/anorangeend

ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Θέλουν απλώς να θυμηθούν τα νιάτα τους; Είναι καλά τα λεφτά, ή έχουν κάτι να πουν; Ό,τι και να ισχύει, η επανασύνδεση της Γενιάς του Χάους είναι γεγονός...

Το συγκρότημα-ορόσημο της ελληνόφωνης πανκ σκηνής σχηματίστηκε το Πάσχα του 1982, αρχικά με το όνομα ΑΝΤΙΚΟΥΛΤΟΥΡΑ, το άλλαξαν σύντομα σε CHAOS GENERATION και το 1984 κατέληξαν οριστικά στην ονομασία ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ, αφού προηγήθηκαν κάποιες αλλαγές μελών.

Οι πρώτες συναυλίες στα στέκια της Πλάκας, Αρετούσα και Σοφίτα έχουν μείνει στην ιστορία.

Η πρώτη δισκογραφική απόπειρα ήταν το 1983 με τη μορφή κασέτας και τίτλο «Καλή Όρεξη», που κυκλοφόρησε σε συνεργασία με την Art Nouveau Records. Η μια πλευρά της κασέτας ανήκε στην Γενιά του Χάους, ενώ στην άλλη πλευρά συμμετείχαν οι Αδιέξοδο.

Το 1984 κυκλοφορεί η ιστορική πανκ συλλογή «Διατάραξη Κοινής Ησυχίας», με τη Γενιά του Χάους να συμμετέχει με δύο κομμάτια, ένα από τα οποία ήταν η «Μπασταρδοκρατία», για καιρό το μεγαλύτερο χιτ του συγκροτήματος στις συναυλίες.

Το γκρουπ δίνει συναυλίες στα κληπν της εποχής, σε καταλήψεις και σε κάποιες επαρχιακές πόλεις. Η κορυφαία συναυλία της περιόδου αυτής ήταν στα Προπύλαια τον Μάη του ‘85, ενάντια στις «επιχειρήσεις αρετής», μπροστά σε κοινό 7000 ατόμων.

Ο πρώτος ομώνυμος δίσκος κυκλοφορεί το 1986 από την DiDi Music. Το άλμπουμ με έντονο αντιεξουσιαστικό στίχο ξεφεύγει από τα γνωστά κλισέ των ελληνόφωνων πανκ συγκροτημάτων και πράγματι το συγκρότημα είχε κάτι να πει στο κοινό του. Κομμάτια όπως «Ψυχρές Τοξίνες», «Κοινωνικά Υποπροϊόντα», «Στίγμα», παραμένουν επίκαιρα ακόμη και σήμερα. Τη χρονιά αυτή δόθηκε και η επεισοδιακή συναυλία στο Club 22, support στους Ex και Shrubs, στην

οποία την ώρα που έπαιζε το συγκρότημα έπεφτε ξύλο μεταξύ κοινού και σεκιουριτάδων πάνω στη σκηνή.

Ο δεύτερος μεγάλος δίσκος κυκλοφόρησε το 1989 με τον τίτλο «Ρέκβιεμ». Στιχουργικά δεν διαφέρει από τον πρώτο, μουσικά όμως υπάρχει μια ελαφριά μεταλλική στροφή του γκρουπ.

Αρχίζουν να εμφανίζονται κάποιες δυσκολίες στο συγκρότημα, όπως συνεχείς αλλαγές μελών στη θέση του ντράμερ και κάποια οικονομικά προβλήματα, που οδηγούν τελικά σε διάλυση.

Το 1996 οι δίσκοι τους επανακυκλοφορούν από τη Wipe Out και φτάνουμε στο σήμερα, που ανακοινώθηκε η επανασύνδεση για κάποιες συναυλίες στο club Gagarin, 24 και 25 του Απρίλη.

Μετά από τα γεγονότα του περασμένου Δεκέμβρη, είναι νομίζω η κατάλληλη εποχή για μια επανασύνδεση της Γενιάς Του Χάους, έστω μόνο για κάποιες συναυλίες.

Στις 25/4 μάλιστα που είναι και τα 41α μου γενέθλια, δεν έχω καμία αμφιβολία για το πώς θα τα γιορτάσω...

NU GRAVE

Rise dark knights, Rise!

Και ενώ η υποψιασμένη νεολαία της Ευρώπης χόρευε ωσάν δαιμονισμένη στους ήχους των Klaxons, των Shitdisco και των λιοιών nu rave μπαντών (sic) κάτω από το φως των neon lights, ξαφνικά το party τελείωσε. Μια παρέα μαυροφορεμένων νεαρών έσπασε τα φώτα κι έφερε το σκότος στο χώρο. Δαντέλλες, πέτσινα, γοθτικές φιγούρες και αυστηρή attitude, είναι μόνο μερικά από τα στοιχεία που μπορεί να διακρίνει κάποιος σε όλες τις μπάντες του new grave κινήματος. Το σκότος λιοιόν είναι ξανά εδώ και αν για κάποιους είναι συναφές με την οικονομική κρίση, εμείς ούτε θα διαφωνήσουμε, ούτε όμως θα αναλύσουμε. Οι δίσκοι από Siouxsie and the Banshees, Specimen, Bauhaus και Malaria ξεσκονίστηκαν από παίδες της Αγγλίας και αποτέλεσαν τη μεγαλύτερη αισθητική αναφορά για τις μπάντες τους. Έτσι μια ολόκληρη γενιά σκοτεινών ιπποτών της μουσικής ανατέλλει. Πρώτοι και καλύτεροι, οι White Lies. Οι κομψοί νεανίες είναι οι νέοι αγαπημένοι του βρετανικού Τύπου και οι επικές τους μελωδίες σύντομα θα τους εξασφαλίσουν sold-outs σε arenas. Αλλά η εν λόγω μπάντα δεν στέκεται καθόλου μόνη της στο λυκόφως. Εδώ και μερικά χρόνια οι Horrors έχουν καταφέρει να δημιουργήσουν μια ολόκληρη underground σκηνή, που τώρα έχει έρθει στο προσκήνιο εξαιτίας του hype γύρω από τη dark αισθητική. Neils Children, Ipso Facto, S.C.U.M., An Experiment on a Bird in the Air Pump, Ulterior, KASMs., HTRK, These New Puritans, Televised Crimewave, είναι μερικά από τα συγκροτήματα που υιοθέτησαν τον ήχο αυτό, πολύ πριν το "Twilight" γίνει εμμονή και τα μαύρα ρούχα γεμίσουν τα catwalks. Το nu grave κίνημα πατάει μουσικά στο punk, το post punk, τη synth pop, τη baroque pop, το no wave, την ψυχεδέλεια και το goth και δημιουργεί ένα κράμα οικείο σε πολλούς ανθρώπους με διαφορετικές αισθητικές καταβολές. Αλλά, όπως όλα τα αντίστοιχα ρεύματα στη μουσική τότε δεν αφορούν μόνο στον ήχο, έτσι και αυτό είναι κατά κόρον αισθητικό ρεύμα. Οι dark δανδήδες εμφανίστηκαν ξανά και τα indie bars αναβιώνουν τις μέρες του θρυλικού Batcave στο Λονδίνο. Στην Ελλάδα, μπορεί κάποιος να εντοπίσει καλλιτέχνες που αισθητικά ταιριάζουν στο nu grave, αν και οι ίδιοι ενδέχεται να μη νιώθουν ακόλουθοι κανενός τέτοιου ρεύματος. Πάντως ο Boy (α.κ.α. Αλέξανδρος Βούλγαρης) και οι Phoenix Catscratch φτιάχνουν μουσικές για να ακούγονται στις πιο σκοτεινές στιγμές της ζωής σου. Hype ή όχι, η σκοτεινιά είναι εδώ, χωρίς όμως να κουβαλά νωχελικότητα και μελαγχολία, αλλά ενέργεια και ένταση. Dark is the new punk!

CAFE ODÉON

Είναι πλέον σπάνιες οι φορές να συναντήσεις μέρη που τροφοδοτούν τη σκέψη σου με θετική ενέργεια. Και δεν μιλάμε για στημένη διαχρονικότητα, αντιθέτως για ανεπιτήδευση, ήθος και ανθρωπιά, συνεπώς όχι για τελειότητες, παρφουμαρισμένες πολυτέλειες και αυτοματισμούς. Κι εδώ κρύβονται πολλά κλειδιά της τέχνης, του απλού, της αφαίρεσης και του πώς κάποιος μπορεί ν' αμυνθεί κόντρα στις όποιες κρίσεις. Υπάρχει εδώ και 20 χρόνια, αθηρινά ελληνογαλλικό με καλό καφέ, λίγο φαγητό, ποτό. Τίποτα το περίεργο και το εξωπραγματικό, για όλες τις ώρες, όλες τις ηλικίες.

Κάθε μέρα 11π.μ - 2μ.μ.
Μάρκου Μουσούρου 19, Μετς
Τ: 210 9223414

TIKI

Μήπως βαρεθήκατε τα ίδια και τα ίδια της αθηναϊκής νύχτας; Μήπως οι «κλασικοί» προορισμοί σε συνδυασμό με την όχι και τόσο πρωτότυπη μουσική σάς έχουν κουράσει; Μήπως θέλετε ένα cocktail όπως ακριβώς είναι και όχι κατά προσέγγιση; Το ξέρετε πως υπάρχουν δεκάδες διαφορετικά martinis και άλλα τόσα champagne cocktails; Θυμάστε πως κάποτε διασκεδάσαμε με μουσικές χωρίς σύνορα, χωρίς κατηγορίες και χωρίς ενοχές; Παραδεχθείτε το –δεν σας έχουν λείψει όλα αυτά; Με πολλά θεματικά parties και ιδιαίτερες συναυλίες.

Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη
Τ: 210 9236908
www.tikiathens.com

Μούσα Καλλιψώπη

High tech υφάσματα, εκτεταμένη χρήση πλαστικού σε ρούχα και κυρίως αξεσουάρ και παράλληλα υπερπολυτελή υλικά με το δέρμα σε διάφορες εκδοχές του να κυριαρχεί στις πασαρέλες, είναι μερικά από τα πιο ισχυρά στοιχεία της μόδας για το καλοκαίρι του 2009, αλλά και το χειμώνα 2009-2010.

Οι σχεδιαστές ανά τον κόσμο χρησιμοποιούν την οικονομική κρίση σαν ψωμοτύρι και τα press releases που συνοδεύουν τις παρουσιάσεις τους είναι πιο βαρετά από ποτέ. Πολλοί προτείνουν ψυχολογική εκτόνωση με υπερ-πολυτέλεια σε ύφος και υφάσματα. Άλλοι το παίζουν προβληματισμένοι κι ανεβάζουν στην πασαρέλα σύνολα βαμμένα στο απόλυτο μαύρο και το γκρι, κάνοντας τα μοντέλα να παριστάνουν warriors ή working people που πασχίζουν να επιβιώσουν «στη σύγχρονη πραγματικότητα». Άλλοι πάλι το ρίχνουν στην τρέλα και προτείνουν χρώματα και υλικά που παραπέμπουν στο παραμύθι και στα παιχνίδια. Τυχαία νομίζετε ο ευφυέστατος Borat σε πρόσφατο video του «μπουκάρει» στην κυριολεξία στα παρασκήνια των επιδείξεων μεγάλων σχεδιαστών κι αρχίζει με σοβαρό ύφος να τους παριστάνει τον εντυπωσιασμένο με τις υποτιθέμενα βαθυστόχαστες και φιλοσοφημένες ιστορίες που μας πετάνε στα μούτρα υποτιμώντας τη νοημοσύνη όλων; Μέσα σε όλα αυτά, τι ακριβώς έχει γίνει με τα πλεκτά; Το knitwear εξαφανίστηκε; Μόνο κάτι 90s πλεκτά είδαμε στις πασαρέλες για τον επόμενο χειμώνα, τα περισσότερα από αυτά με μεγάλους τετράγωνους ή ημικυκλικούς γιακάδες, σαν τα Benetton που φορούσαμε παιδιά να μας ξαναθυμήθηκαν ξαφνικά ενώ εμείς τα είχαμε ξεχάσει. Η στήλη αμφιβάλει για το πόσο θα επιτύχουν οι σχεδιαστές να πείσουν το κατακερματισμένο οικονομικά καταναλωτικό κοινό ότι μέσω της μόδας και των προτάσεων της, μερικές από τις οποίες αναφέρθηκαν παραπάνω, θα ισορροπήσουν ψυχολογικά και θα λειτουργήσουν καλύτερα. Δηλαδή το grunge στοιχείο το ξεχνάμε ακριβώς τη στιγμή που κανείς δε δείχνει να πολυενδιαφέρεται να βγει από το σπίτι του ντυμένος sleek-σαν να βιώνουμε την πιο ξέγνοιαστη φάση της ανθρωπότητας; Πάλι καλά δηλαδή που τα τελευταία δύο χρόνια υπάρχει κι ο υπερταλαντούχος καναδικός καταγωγής Mark Fast, ανεβάζοντας στην πασαρέλα της βρετανικής εβδομάδας μόδας υπέροχα χειροποίητα πλεκτά φορέματα, γεμάτα ξέφτια και κρόσσια, αναμειγνύοντας το lycra υλικό με τη βισκόζη και το μαλλί. Οι διοργανωτές της εβδομάδας μόδας της Κύπρου, στα πρώτα της δειλά βήματα και παρά την ουσιαστικά ανύπαρκτη διεθνή παρουσία, πήραν την πολύ σωστή πρωτοβουλία να καλέσουν στις 26 Μαρτίου την δημιουργό Elaine Neokleous να παρουσιάσει τις δημιουργίες της για τον επόμενο χειμώνα στη Λευκωσία.

Η Αγγλοκύπρια σχεδιάστρια, με έδρα και επαγγελματική δραστηριότητα το Λονδίνο, βρίσκεται πίσω από τη φίρμα Callioppe. Oversized χειροποίητες μάλλινες ζακέτες και κάπες με κουκούλλες, στολισμένες άλλοτε με μεταλλικές ίνες κι άλλοτε συνδυασμένες έξοχα με το μετάξι -σχεδόν πάντα σε σκούρες αποχρώσεις του γκρι, του μπέζ και του μαύρου-, ήταν που καθιέρωσαν δημιουργικά τη σχεδιάστρια, της οποίας ρούχα κι αξεσουάρ πωλούνται σε επιλεγμένα καταστήματα σε Ευρώπη και Αμερική. Οι δημιουργίες της έχουν σχεδόν πάντα έντονο το στοιχείο της ασυμμετρίας και των χαλαρών γραμμών σχεδιαστικά, χωρίς να κατηγοριοποιούνται σε κάποιο ύφος και με διακριτικές μόνο αναφορές στα 20s και 40s και στο ρομαντισμό τους. Φορώντας τις μπορεί κανείς να παίξει με το στυλ του συνδυάζοντάς τις με οποιοδήποτε άλλο υλικό. Φέτος τα φορέματά της από πολύ καλή ποιότητα μεταξιού, jersey και georgette δεν φωνάζουν πολυτέλεια γιατί δεν το χρειάζονται. Τα πλεκτά της δεν έχουν την τυπική εξέλιξη ραφής, όντας άλλοτε ξεχειλωμένα κι άλλοτε σχεδόν τρυπημένα, ενώ σε διάφορα σημεία τους ξεπροβάλλουν ανεπιτήδευτα χρυσές και ασημί μεταλλικές κλωστές. Τι καλύτερο για μια urban επιλογή ντυσίματος, που δεν έχει ανάγκη να είναι απευθυντέα; Η γυναίκα της Callioppe είναι σαν τη δημιουργό της. Δε χρησιμοποιεί τα ρούχα για να αποκτήσει ταυτότητα. Την ενδιαφέρει η λεπτομέρεια, αλλά δεν επιδιώκει να είναι loud γιατί η προσωπικότητά της είναι ούτως ή άλλως πολύπληυρη κι εκρηκτική. Είναι όμως ταυτόχρονα ελεύθερη να νιώσει καλά, άσχημα, υπερβολικά, αλλά και μαζεμένα. Γιατί πάνω απ' όλα είναι ελεύθερη και δυνατή να λειτουργήσει σε όλες τις συνθήκες, είτε αυτό λέγεται ευημερία είτε οικονομική καταστροφή.

Ρούχα Callioppe μπορείτε να βρείτε στην Αθήνα αποκλειστικά στο κατάστημα: Rere Papa, Σκουφά 62, Κολωνάκι.

Mate

He is an old friend. Sometimes comforting, occasionally encouraging, and most of time we share so joyfully.

Δερμάτινο παπούτσι, Alife - Prime Timers
Πουκάμισο, Nautica
Βερμούδα, Wesc - Prime Timers

PARK ATTACK

Fashion Editor / Φωτογράφος: Photoharrie, Styling: Άννυ Χασουέρι, Βονθός Styling: Δεμεντή Αντζελα, Μοντέλο: Γιώργος

T-shirt, Timberland

Μάλλινο jacket, www.steliosroukounakis.com

Μαγιό, Nautica

Πάνινα παπούτσια, Nannystate - Prime Timers

Γυαλιά ηλίου, Super - Melcore

Στο λαιμό, δερμάτινα κορδόνια, Timberland

Μηδe μετaξωτό πουκάμισο, www.steliosroukounakis.com

Καρó πουκάμισο, Wesc - Melcore

Ζακέτα, προσωπική συλλογή

Τζιν παντελόνι, Wesc - Prime Timers

Αντιανεμικό μπουφάν που γίνεται τσάντα, Timberland

Πουκάμισο, Osklen - Melcore
T-shirt, Wesc - Prime Timers
Κορδόν, προσωπική συλλογή
Μποξέρκι, Frank Dandy - Prime Timers
Γυαλιά ηλίου, Super - Melcore

ERRATA

Τα βιβλία καλλιτεχνών είναι/ήταν μια σπουδαία ιδέα που η ώρα τους δεν έχει έρθει ακόμα ή ήρθε και πέρασε χωρίς να την εκμεταλλευτούμε.

Lucy R. Lippard 1984

Τα Βιβλία Καλλιτεχνών, τα Artists’ Books όπως είναι γνωστά, είναι έργα τέχνης που για την κατασκευή τους χρησιμοποιήθηκε η μορφή του βιβλίου. Για να αποφευχθούν παρανοήσεις και αμφισημίες που πιθανόν να δημιουργεί ο γενικόλογος αυτός ορισμός, ο θεωρητικός και κατασκευαστής βιβλίων Ulises Carrión, πρότεινε να θεωρήσουμε ως τέτοια «τα βιβλία που ο δημιουργός τους τα συνέλαβε ως ενιαία έκφραση, πράγμα που σημαίνει ότι το μήνυμά τους είναι το σύνολο των υλικών και μορφικών στοιχείων που τα συναπαρτίζουν».

Κύριλλος Σαρρής, σημείωμα για την έκθεση και έκδοση ‘Βιβλία Καλλιτεχνών, Βιβλιοπωλείο Ευριπίδης, 2005’

Το 1969, ο Βέλγος σουρεαλιστής ποιητής και καλλιτέχνης Marcel Broodthaers, έκανε έκθεση

στην γκαλερί Wide White Space στην Αμβέρσα, με τον τίτλο “Exposition littéraire autour de Mallarmé”, με το Un coup de dés jamais n’abolira le hazard, εκτεθειμένο, ανοιχτό στη μέση και το υπόλοιπο ποίημα «ορατό» σαν μια σειρά από μεταλλικές πλάκες, ενώ ακουγόταν η ηχογραφημένη φωνή του καλλιτέχνη να το διαβάζει και να το ξαναδιαβάζει. Ο Broodthaers έφτιαξε τρεις εκδοχές του Un coup de dés jamais n’abolira le hazard, όπως αυτό είχε εκδοθεί από τη Librairie Gallimard το 1914... Οι τρεις εκδοχές είναι ριζικά διαφορετικές και διαβαθμίζονται από το στερεό, το σχεδόν τρισδιάστατο, στο διαφανές (άρα με βάθος) και το αδιαφανές... Αν κοιτάξει κανείς τις τρεις εκδοχές, ο Broodthaers καταφέρνει να προτείνει μια σειρά από αρμούς ανάμεσα στο θαμπό/διαφανές, στερεό/άυλο, διαγραφή/προσθήκη, έμφαση/αποσπασματικότητα, στα ζητήματα που βρίσκονται στην καρδιά του μαρμαρικού ποιήματος, αλλιώς χωρίς να αναπαράγει τίποτα πέρα από τον τίτλο του... Ο Stéphane Mallarmé (1842-1898), συμβολιστής ποιητής και απρόθυμος καθηγητής Αγγλικών, ήταν θαυμαστής του Richard Wagner και του Edgar Allan Poe...

The book as a work of art (1963-1995), Stephen Bury, Scolar Press, 1995, σελ.10

Σε τουλάχιστον τρία έργα, Nouveaux Contes de fées, Les Trois Mousquetaires και

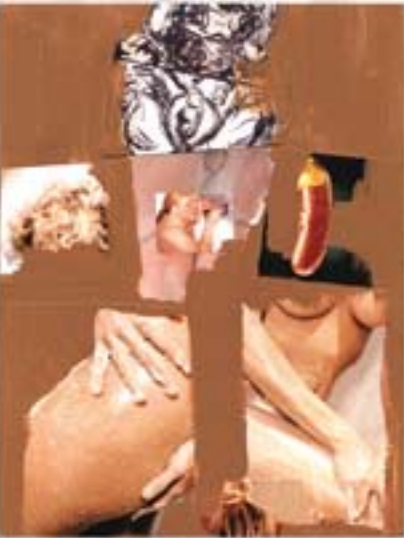
Untitled (Paul and Virginia), ο Joseph Cornell αναπαριστά διάσημα έργα μυθοπλασίας με ένα σετ από όμοια άδεια κουτιά, αποσπασματικότητα η οποία κάνει τα μέρη να εμφανίζονται εντελώς μη διακριτά... Είναι αυτά τα κουτιά φτιαγμένα από έναν ουρανό που αναπαρίσταται σε ζωγραφική; Έχει μετατρέψει ο Κορνέλι την προοπτική του ζωγράφου σε δεκαέξι χωριστά τρισδιάστατα αντικείμενα, όπως αντικατέστησε το τρισδιάστατο βιβλίο με την επιφάνεια του κοιλιά και των πολλαπλών κομματιών του; Τα κουτιά και τα σφραγισμένα τμήματα είναι η επιτομή της έμφασης του Κορνέλι στο καθρέφτισμα κλειστών και ανοιχτών δοχείων, μουσικών και αποκαλύψεων...

Surrealism and the book, Renée Riese Hubert, University of California Press, 1988, σελ. 337-339

Κύριλλος Σαρρής: La nuit noire theorique, 1999

Marcel Broodthaers, Un coup de dés jamais n’abolira le hazard

DR FRANKENSTEIN
AMP

Η γκαλερί AMP παρουσιάζει την ατομική έκθεση του Αμερικανού εικαστικού Hugo Markl. Τα έργα της σειράς “BROWN” αποτελούνται από ψηφιακά επεξεργασμένο και επιζωγραφισμένο κολλάζ εικόνων από καλλιτεχνικά περιοδικά, καταλόγους εκθέσεων και έντυπα που ο καλλιτέχνης βρήκε σε αεροπλάνα και εστιατόρια. Στην έκθεση επίσης περιλαμβάνονται και τέσσερα γλυπτά της σειράς “LINK”, διαδικτυακές διευθύνσεις κατασκευασμένες από αλουμίνιο, κάθε μία από τις οποίες αναφέρεται σε μία υπαρκτή πορνογραφική ιστοσελίδα.

18 Μαρτίου - 22 Απριλίου
Επικούρου 26 & Κορύνης 4
T: 210 3251881
S: www.a-m-p.gr
Τρ.-Παρ. 12:00-19:00, Σάβ. 12:00-16:00

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΨΥΧΟΥΛΗΣ
a.antonopoulos.art

Ένα και μοναδικό νέο έργο του Αλέξανδρου Ψυχούλη καταλαμβάνει τον εκθετικό χώρο της γκαλερί a.antonopoulos.art. Η εγκατάσταση, μια μεγάλη κατασκευή από πλεγμένο κορδόνι, αναπαριστά ένα κύμα, δημιουργώντας μια κατάσταση ρευστότητας και αμφιβολίας, σε αντιδιαστολή με την ασφάλεια του δωματίου που το περιικλείει. Τη σύνθεση ολοκληρώνει ένα κάθισμα που προσδιορίζει το σημείο θέασης του έργου.

11 Μαρτίου - 29 Απριλίου
Αριστοφάνους 20, Ψυρρή
T - F: 210 3214994
S: www.aaart.gr
E: info@aaart.gr
Τρ.-Παρ. 14:00-20:00, Σάβ. 12:00-16:00

GLORIOUS DAYS
Α.Δ.

Δύο χρόνια μετά την τελευταία του έκθεση, ο Νίκος Παπαδημητρίου επανέρχεται στη γκαλερί Α.Δ. με μια αναφορά στην εγκατάσταση που είχε παρουσιάσει τότε. Το πλαστικό δάπεδο του γηπέδου τένις με το οποίο είχε καλύψει τον εκθεσιακό χώρο έχει τώρα κοπεί και μεταμορφωθεί σε ζωγραφική επιφάνεια, πάνω στην

οποία αποτυπώνονται παραστάσεις από χαρακτηριστικά του Γκόγια. Διατηρώντας τις μνήμες της πρώτης παρουσίας και φέροντας ακόμα τα αποτυπώματα από τα παπούτσια των επισκεπτών, τα έργα αποκτούν μια διττή υπόσταση, ανάμεσα στη χαρά των σπορ και τα ανθρώπινα πάθη, ενώ τα υπόλοιπα επιτοίχια και γλυπτά έργα συμπληρώνουν τη θεματική της αναζήτησης γύρω από την επιβίωση, την κυριαρχία και την επικράτηση.

26 Μαρτίου - 16 Μαΐου
Παλλήδος 3, Ψυρρή
T: +30 210 322 87 85
S: www.adgallery.gr
E: info@adgallery.gr
Τρ.-Παρ. 12:00-21:00, Σάβ. 12:00-16:00

HINTERLAND
Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης
Ιδεάνα Τούντα

Απροσδιόριστα στοιχεία χλωρίδας, ζούγκλες, δάση, κορμοί δέντρων, πεταλούδες, πουλιά και λουλουδία είναι τα κύρια στοιχεία στα έργα της Ειρήνης Καραγιαννοπούλου. Τα –εκ πρώτης όψεως– ειδυλλιακά τοπία με μια δεύτερη ματιά δημιουργούν την αίσθηση της ανησυχίας, ενώ οι διαφορετικές διαστάσεις τους αναγκάζουν το θεατή σε έναν σχεδόν χορευτικό βηματισμό προκειμένου να δει το καθένα από τη σωστή απόσταση. Με την ευκαιρία της έκθεσης, η καλλιτέχνίδα θα παρουσιάσει και τη συλλεκτική έκδοση “My Room Too”, σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων.

1 Απριλίου - 2 Μαΐου
Αρματολών & Κλεφτών 48, Αθήνα
T: 210 6439466
F: 210 6442852
S: www.art-tounta.gr
E: ileanatounta@art-tounta.gr
Τρ.-Παρ. 14:00-20:00, Σάβ. 12:00-16:00

Ελλάδα, δεν είναι εύκολη περίπτωση. Το Enter και το Ciant, για τα οποία έχει δουλέψει για αρκετά χρόνια ο Pavel, έχουν παίξει σημαντικό ρόλο τοπικά αλλά και διεθνώς, με τις δραστηριότητες που έχουν παρουσιάσει. Παρόλ'αυτα, μου έλεγε όμως πως φοβόταν αρκετά πώς θα πήγαινε η συνέχεια του Enter στο μέλλον. Δυσκολίες και εμμονές... συμφωνούσαμε. Το παλεύεις πάντα όσο μπορείς. Ευτυχώς, ένα χρόνο μετά μαθαίνω ότι τελικά το φεστιβάλ επανέρχεται 18 – 25 Απριλίου, και μάλιστα με θέμα που απαντά στα σημεία των καιρών! Adapt! Μου αρέσει το adapt όπως το σκέφτομαι. Για κάποιο λόγο μου φέρνει στο μυαλό μου το πολυφορεμένο κατεβατό από “Choose” του Trainspotting, που νομίζω ότι θα μπορούσε να αντικατασταθεί σήμερα από πολλή “Adapt”. Adapt life, adapt a job, adapt a career... adapt your friends, adapt your future. Είναι λίγο πικρό αλλά έχει ενδιαφέρον. Γιατί επισημαίνει τη δυσκολία των σημερινών συνθηκών, αλλά και τις διαφορετικές δυνατότητες που ανοίγονται και απαιτούν προσαρμοστικότητα και ευελιξία. Δεν ξέρω αν η σκέψη μου έχει καμιά σχέση με αυτή των διοργανωτών. Μπορεί και όχι. Απ’ ό,τι διαβάζω πάντως, το Enter, θέλοντας να θίξει τη σημασία της προσαρμοστικότητας για τη σημερινή ζωή, επιδιώκει να εντοπίσει πώς αντιδρούν οι άνθρωποι, οι πόλεις και οι κοινωνίες σε περιβάλλοντα που συνεχώς μεταλλάσσονται, πώς αλληλίζουν μέσα από τις προσαρμογές που επιβάλλουν οι αναπτυσσόμενες τεχνολογίες και τι αντιφάσεις γεννιούνται τελικά από τις προσαρμογές αυτές. Τα ερωτήματα απαντώνται μέσα από παρουσιάσεις εφαρμογών, εγκαταστάσεων και performances με έντονο διεπιστημονικό, υβριδικό και συμμετοχικό χαρακτήρα, που διερευνούν διαφορετικές εκφάνσεις της έννοιας της προσαρμοστικότητας. Αρκετά projects, όπως αυτά του Chabanaud και των Dardex-Mort2Faim, βασίζονται σε αισθητήρες, χαρτογραφούν και οπτικοποιούν κινήσεις αλλά και συναισθήματα, και πολλά είναι αυτά που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο επικεντρώνονται στις μεταμορφώσεις συναισθηματικών καταστάσεων και συγκινήσεων. Παράλληλα, παρατηρώ πως παρουσιάζονται αρκετά έργα που εξετάζουν τα ίδια τα φυσικά φαινόμενα (με αγαπημένο χώρο τα μαγνητικά πεδία!) ως καταστάσεις που αλληλίζουν και επιβάλλουν μετασχηματισμούς στους οποίους χρειάζεται να υπακούουμε. Σε μια τελείως διαφορετική κατεύθυνση της προσαρμοστικότητας κινούνται τα τεχνολογικά «προϊόντα» της Electroboutique των Shulgín, Minaev και Chernyshev, που δεν έχουν καμία ουσιαστική χρηστική ικανότητα, ηλασάζονται ως τέχνη, ειρωνεύονται την τεχνολογία και τελικά πωλούνται ως αντικείμενα σχολιάζοντας τις σύγχρονες μορφές τέχνης και κατανάλωσης. Παρουσιάζονται επίσης έργα που βασίζονται σε κινητά τηλέφωνα ή και σε τεχνολογικές πλατφόρμες που ενσωματώνονται σε ρούχα. Στο διαδικτυακό κομμάτι ομοιογύ ότι χάρηκα ιδιαίτερα που οι διοργανωτές θέλησαν να περιλάβουν την έκθεση Tag ties and affective spies, για την οποία πρόσφατα συνεργάστηκα με το ΕΜΣΤ, για να παρουσιάσουν τις αλληλαγές που προκύπτουν στις έννοιες της κοινωνικότητας και της συμμετοχής στους ψηφιακούς δημόσιους χώρους σήμερα. Τέλος, σίγουρα αξίζει να αναφερθεί ότι το μεγάλο πρόγραμμα των εκθέσεων και των performances –ελάχιστα ανέφερα εδώ– πλαισιώνεται από ομιλίες που φέτος διοργανώνονται σε συνεργασία με το **Science beyond Fiction: The European Future Technologies Conference (FET09)**. Οπότε υπάρχει πολλή τροφή! Αν βρεθείτε στην Πράγα για Πάσχα, πηγαίνετε καμιά βόλτα. Πρέπει να αξίζει τον κόπο!

<http://www.festival-enter.cz>

ENTER
4ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΕΧΝΗΣ,
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ & ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΑ
A call to Adapt!

Πέρυσι τον Απρίλιο στην Ισπανία, γνώρισα τον Pavel Sedlák, συνεργάτη επιμελητή και θεωρητικό του φεστιβάλ Enter και του κέντρου Ciant στην Πράγα. Ανάμεσα σε πολύ κόσμο, κυρίως από τη Δυτική Ευρώπη, πιάσαμε κουβέντα για τις διαφορές που υπάρχουν στην υποστήριξη της ψηφιακής τέχνης μεταξύ χωρών. Η Τσεχία, όπως και η

ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

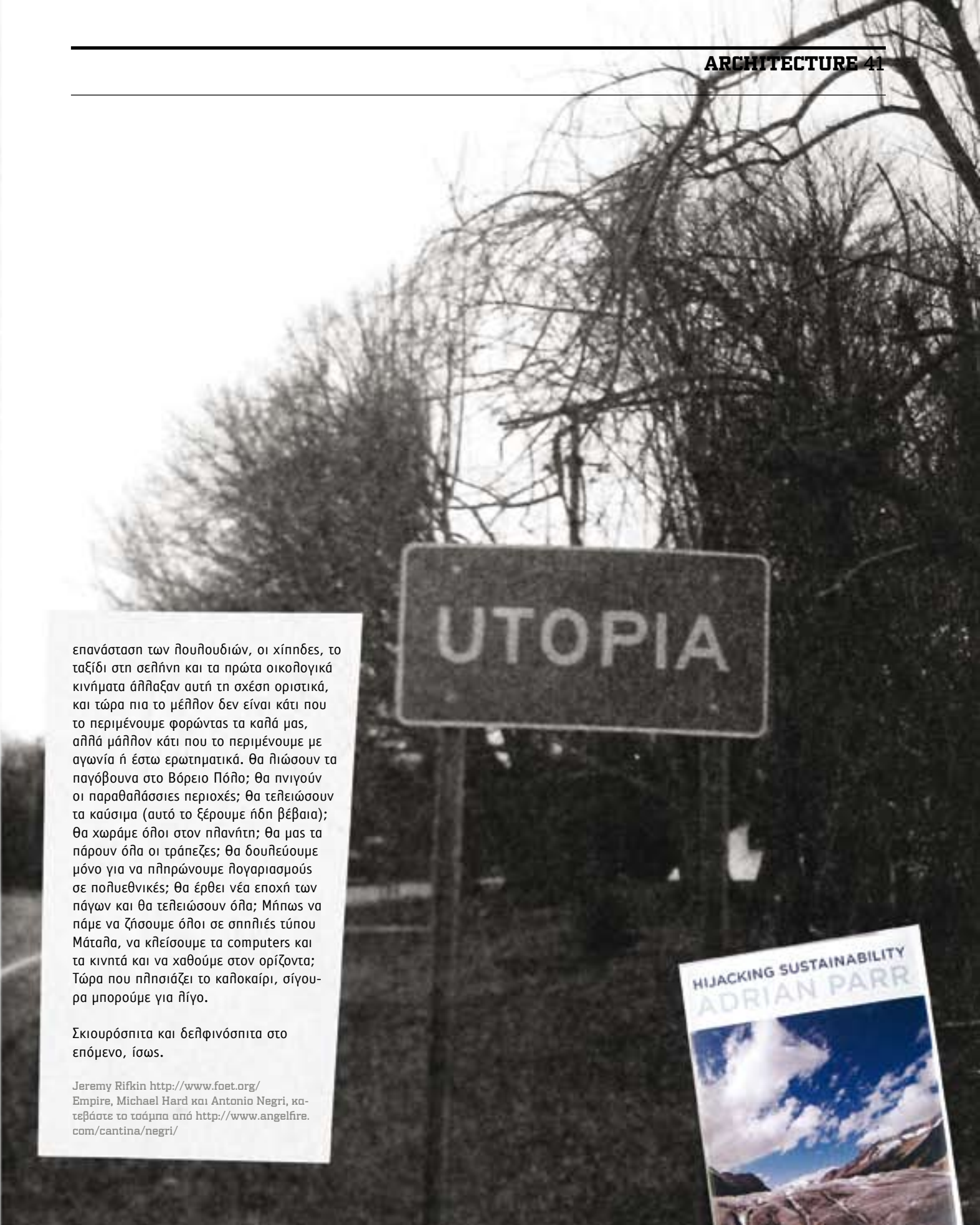
Πάντα σκέφτομαι αυτές τις σελίδες σαν ένα στιγμιαίο μανιφέστο για την αρχιτεκτονική, και τώρα που έρχεται το καλοκαίρι και κάπως ερχόμαστε πιο κοντά στη φύση, είναι κάπως δύσκολο να συμψιλιωθεί κανείς με την ιδέα ενός κτηρίου. Τα κτήρια μάλλον είναι μια πράξη βίας απέναντι στη φύση, μια μικρή καταστροφή, που επιτελείται για να έχει κάπου ο άνθρωπος να προστατευτεί από τα φυσικά φαινόμενα, από το κρύο, τη ζέση, τη νύχτα και τα ζώα. Ένα κτήριο για να κατασκευαστεί πρέπει καταρχήν να καταστρέψει το τοπίο που βρισκόταν στη θέση του, αν υποθέσουμε ότι εκεί βρισκόταν τοπίο και όχι άλλο κτήριο. Αν υπήρχε άλλο κτήριο, το καινούργιο ουσιαστικά πατάει πάνω στο πτώμα του παλιού, οπότε πάλι έχουμε ένα κάπως προβληματικό κάρμα. Αν στο οικόπεδο υπάρχει φύση, πρέπει να φύγουν τα ζώα, να ξεριζωθούν τα φυτά, να σκαφτεί το χώμα, να πέσει τσιμέντο, π्लाστικό, γυαλί, πίσσα, χημικά,

ΕΝΑ ΚΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΕΙ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΤΑΡΧΗΝ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΟ ΤΟΠΙΟ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ, ΑΝ ΥΠΟΘΕΣΟΥΜΕ ΟΤΙ ΕΚΕΙ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΤΟΠΙΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΚΤΗΡΙΟ

πετρελαιοειδή, μονώσεις και ό,τι άλλο μπορείτε να φανταστείτε σε καταστροφικό για τη φύση. Παράλληλα θα σηκωθεί σκόνη για μήνες, θα καταναλωθεί άπειρη ενέργεια σε μηχανήματα, οχήματα που μεταφέρουν ανθρώπους και υλικά, θα πεταχτούν σκουπίδια, πιθανώς και χρήματα και -στις πιο ποληλές περιπτώσεις στην Εη-λάδα- το αποτέλεσμα θα είναι ένα ψευτομπουρζουά παλατάκι, ένα χαζομοντέρνο εξοικατί με “design” έπιπλα της κακιάς ώρας, με κακές προθέσεις και σχεδόν σίγουρα ενεργειακά κακό. Οπότε ως αρχιτέκτονας, τι λες; Να αφήσω τη χειλωνίτσα και το σκουληκάκι εκεί που ζουν, ή να φέρω ανθρώπους; Να παραμείνω άνθρωπος των σπηλαίων ή να γίνω μέρος του empire; Βέβαια, η σχέση οικολογίας και αρχιτεκτονικής είναι μάλλον το ουσιαστικότερο των ζητημάτων της εποχής μας, το πώς να συμβι-βαστεί η κατασκευή κτηρίων -που είναι ο μεγαλύτερος μολυντής του πλανήτη- με τη λογική που θέλει να σώσουμε τον πλανήτη και να βρούμε λύσεις για τους ενεργειακούς πόρους που πλέον σίγουρα μας τελειώνουν. Και έχουμε αναφέρει και σε παλιότερη στήλη τον Jeremy Rifkin, ο οποίος θεωρεί ότι οι αρχιτέκτονες είναι αυτοί που θα βρούνε τις λύσεις σε πολλά από αυτά τα ζητή-ματα, αλλά και που από αυτούς περιμένει μια νέα αρχιτεκτονική που θα απαντάει σε όλα τα ζητήματα και συγχρόνως θα μιλάει γι’ αυτά με νέους τρόπους. Βέβαια, η οικολογία είναι αναπόφευκτα η καραμέλα της εποχής και

το αγαπημένο θέμα των διαφημιστών ανά τον κόσμο, άρα και ένα ακόμα κομμάτι της εποχής μας έτοιμο προς εκμετάλλευση από τις πολυε-θνικές. Ένα βιβλίο που μελετάει με ενδιαφέρο-ντα τρόπο αυτή την αρκετά πολύπλοκη σχέση οικολογίας και οικονομικού κέρδους είναι το “Hijacking Sustainability” της Adrian Parr (MIT Press 2009). Η Parr καταπιάνεται με εταιρείες όπως η BP, που με διαφημιστικές καμπάνιες φροντίζουν να Green-ίζουν (Γκρινάρουν;) τα προϊόντα τους, με σκοπό φυσικά το κέρδος και σε μερικές περιπτώσεις συμπτωματικά «κάνουν καλό» στον πλανήτη. Επίσης, μιλάει για τους Hollywood activists τύπου Leonardo di Caprio, που διαφημίζουν και υποστηρίζουν τα διάφορα κινήματα οικολογίας (ανανεώνοντας με τον πιο ευχάριστο και δροσιστικό τρόπο το image τους, ώστε να πάμε να δούμε τις ταινίες τους), μιλάει για σχέσεις οικολογίας και κυβερνήσεων, π.χ την προσπάθεια του Jimmy Carter να κάνει το Λευκό Οίκο λίγο πιο πράσινο (μετά ήρθε ο Reagan και τα έκανε όλα χάλια). Και κάπως κεντρικό θέμα του βιβλίου είναι η αίσθηση ότι η οικολογία έγινε δημοφιλής γιατί είναι και μια νιοή ελπίδας για τον πολύ κόσμο που έχει κου-ραστεί από πολέμους, τρομοκρατίες, ψεύτες πολιτικούς και γενικά όλα τα χάλια που συμβαίνουν στον πλανήτη, οπότε η ιδέα ότι κάνουμε κάτι καλό μάς δίνει ελπίδα για το μέλλον, που είναι σίγουρα αμφίβολο. Μέσα από αυτό το βιβλίο βγαίνουν σαν κεντρικό θέμα μια σειρά από συζητήσεις εκτός από τη σχέση αρχιτεκτονικής και οικολογίας, για τη σχέση μας με το μέλλον γενικότερα, τη σχέση αρχιτεκτονικής και φύσης αλλά και την αρχιτεκτονική για την φύση (ένα σπiti για σκίουςους παρα-καλώ;). Όλα αυτά είναι αδύνατο να τα προσεγγίσουμε σήμερα, οπότε θα αφήσω μερικά για επόμενα τεύχη.

Η σχέση μας με το μέλλον είναι αυτό που δίνει διαφορετικό χρώμα σε όλη μας την πραγματικότητα. Μέχρι τα 60s το μέλλον ήταν για τον πιο πολύ κόσμο κάτι λαμπε-ρό, γυαλιστερό, ασημί, κάτι που το περι-μέναμε σαν ένα δώρο από τον ουρανό. Η

επανάσταση των λουλουδιών, οι χιήνες, το ταξίδι στη σελήνη και τα πρώτα οικολογικά κινήματα άλλαξαν αυτή τη σχέση οριστικά, και τώρα πια το μέλλον δεν είναι κάτι που το περιμένουμε φορώντας τα καλά μας, αλλά μάλλον κάτι που το περιμένουμε με αγωνία ή έστω ερωτηματικά. Θα λιώσουν τα παγόβουνα στο Βόρειο Πόλο; Θα πνιγούν οι παραθαλάσσιες περιοχές; Θα τελειώσουν τα καύσιμα (αυτό το ξέρουμε ήδη βέβαια); Θα χωράμε όλοι στον πλανήτη; Θα μας τα πάρουν όλα οι τράπεζες; Θα δουλεύουμε μόνο για να πληρώνουμε λογαριασμούς σε πολυεθνικές; Θα έρθει νέα εποχή των πάγων και θα τελειώσουν όλα; Μήπως να πάμε να ζήσουμε όλοι σε σπηλιές τύπου Μάταλη, να κλείσουμε τα computers και τα κινητά και να χαθούμε στον ορίζοντα; Τώρα που πλησιάζει το καλοκαίρι, σίγου-ρα μπορούμε για λίγο.

Σκιουρόσπιτα και δελφινόσπιτα στο επόμενο, ίσως.

Jeremy Rifkin <http://www.foet.org/Empire>, Michael Hard και Antonio Negri, κα-τεβάστε το τσάμπα από <http://www.angelfire.com/cantina/negri/>

Παραπιάζ Λοστ

Το ομοιογώ. Οι μέρες προσευχής και κατάνυξης που διανύουμε μου προκαλούν μια πρωτοφανή έκταση. Όσο πιο εντατικές είναι οι προσπάθειες σύνεσης και εγκράτειας που καταβάλλω, τόσο πιο πολύ σέρνομαι στο βόρβορο της ακολασίας. Και η ντροπή μου διηλασιάζεται, όταν συνειδητοποιώ πόσο το τρεντ της νηστείας και του detox/rehab/fitness έχει κατακλύσει τους γύρω μου. Και πόσο καλά ΑΥΤΟΙ τα καταφέρνουν. Κάθε μέρα ξεκινάω νηστεία και κάθε βράδυ την τελειώνω. Τι κι αν παίρνω στο τάπερ ντολμαδάκια γιασταντζί, μέχρι το βράδυ θα έχω υποκύψει σε κάποιο σφοδρισμοειδές ή σοκολατοειδές. Επίσης, ποτέ δεν κατάφερα να κόψω το γάλα με τα κορν φλέικς (fitness παρολαυτά).

Πέρασα ένα ΠαζαΚύριακο με βυζαντινή μουσική (του πατέρα μου, που ήτο παπαδοπαίδι - κι αναρωτιέμαι μήπως η αδυναμία μου εντοπίζεται σε κάποιου είδους λανθάνουσα οιδιπόδεια διατροφική απώθηση) και εντρυφώντας σε θρησκευτικά αναγνώσματα, απόκρυφες χριστιανικές ιστορίες, μύθους και κατάρες για όσους δεν τηρούσαν τη νηστεία (τους γνωστούς και τη σύμμερον «κοιλιόδουλους»).

Οι διαιτητικές απαγορεύσεις, λοιπόν, της νηστείας αποσκοπούν στη «καθιναγώγησιν του σώματος δια να νεκρώνομεν τα πάθη, να ταπεινώνομεν τη σάρκα, η οποία είναι ένας λύκος, ένα γουρούνι, ένα θηρίον, ένα λεοντάρι». Η Σαρακοστή προβλέπει «να τρώγεις μία βοήν φαγητό την ημέραν πάρεξ οψάρι, κρέας, ωά και τύρον». Σε κάποια είδη βέβαια, το εκκλησιαστικό λόμπι τα υπερδέυει και πάει να κλέψει. Το ψάρι, αν και δεν είναι νησιτισμο συχνά καταναλώνεται ως τέτοιο. Επίσης, αμφιλεγόμενο είναι και το θέμα του αβγού του ψαριού-αβγοτάραχο/χαβιάρι/ταραμάς: «Τα 12 δράμια χαβιαρίου ώφειλον να αρκέσωσιν ως άρτυμα 5 ή 6 συνδαιτημώνων». (Στη Μ. Ασία που ανέκαθεν ήταν παραπάνω κολλασμένη πάει με την οκά!).

Μηροστά στην ατασθαλία του χαβιαρίου έχω ήδη βαφτίσει τα κορν φλέικς μου παξιμάδια και πολύ χαίρομαι. Μέχρι που πέφτω στα οφέλη της νηστείας και αλληλάω πάλη γνώμη: «Δέρμα στιλπνόν, οφθαλμός πραῦς, κατεσταλμένον βάδισμα, ακόλαστω γέλωτι μη καθυβριζόμενον, συμμετρία λόγω και καθαρότης καρδίας». Αδύναμο πλάσμα, ήλω μέσα μου και σπρώχνω το μοηό.

Η κατάσταση χειροτερεύει όταν ανασύρω από τα αναγνώσματά μου τη

γνωστή εξίσωση «παιμαργία = παγνεία». Πρώτα ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν το μήλο και μετά ανακάλυψαν το σεξ. Ο Άγιος Βασίλειος περιγράφει: «καταπίνοντας, η γεύση -με τη βοήθεια της αφής- μας παρασούρει στη παιμαργία, και το σώμα φουσκωμένο, ερεθισμένο από τους απαλούς χυμούς που ανεξέλεγκτα ξεχειλίζουν από μέσα του, παρασύρεται στη δίνη της σεξουαλικής επαφής». Τα συμπτώματα της παιμαργίας και η αιώνια καταδίκη των κοιλιόδουλων που ακολουθούν, έρχονται να με αποτελειώσουν. «Εκκρίσεις, φλέγματα, βλήννες που τρέχουν (διδ μύξες), ιδόξινγκας, εμετός και βίαια ρεψίματα».

Ακόμη και η τέχνη, το άντρο της ακολασίας, στρέφεται εναντίον. Στην Κόλλαση του Δάντη οι πιαμαργοί τρέμουν σύγκορμοι στην αιώνια βαρυχειμωνιά-κρύο, καταρρακτώδης βροχή, χαλάζι και χιόνι- που έχει μετατρέψει τη γη σε βούρκο βρομερό. Στην Κόλλαση του Hieronymous Bosch οι αμαρτωλοί ικετεύουν για ένα ψίχουλο και ούρα για να πιοούν, ενώ στο ειδικό μένου διαφαίνονται βάτραχοι, τρωκτικά και σαύρες.

Η τιμωρία των γυναικών είναι πάντα σκληρότερη, διότι αυτές παρασύρουν πάντα το άσπιλο αρσενικό γένος στην αμαρτία. Ειδικά για εκείνες που έβραφαν τα μαλλιά τους, ως μέσο αποπληάνησης, η Κόλλαση προβλέπει κρέμασμα από το λαιμό ή από τα μαλλιά, ενώ οι άντρες εμφανίζονται με κομμένα χείλια (και όχι κάτι άλλο που θα συνιστούσε δικαιοσύνη). Με το πέρας της ανάγνωσης όλοι οι μικροί αρτύσιμοι βελζεβούληδες έχουν πεταχτεί από το ψυγείο και έχω κλείσει ραντεβού στο κομωτήριο για ένα colour touch, μπας και ξαναβρώ το χαμένο αθώο χρώμα των μαλλιών μου. Amen

Francine Prose «Τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα. 5: Παιμαργία»
Κατερίνα Κορρέ-Ζωγράφου «Η καθημερινή ζωή των νεοελλήνων»
Δημήτρης Ι. Κυριάτος «Χάλος γυναικός»

ΧΑΜΟΣ!

Τα comics που δημιουργούνται από Έλληνες δημιουργούς αυξάνονται επικίνδυνα, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό.

ΝΕΑ COMICS ΑΠΟ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ!

Προσεχώς τους επόμενους μήνες: ο Μιχάλης Διαβυνάς και ο Ταξής σχεδιάζουν ιστορίες για τη συλλογή “porgun” της Image, ο Βασίλης Λώλος μετά το ομαδικό “Ρίχου” ετοιμάζεται να σχεδιάσει με την ίδια ομάδα και ένα τεύχος της “Buffy: The Vampire Slayer” του Joss Whedon, ο Γιάννης Ρουμπούλιας έχει έτοιμα τα «Χρονικά του Δρακοφρίνικα #11» και «Σύνδρομο #2» (σε σενάριο Ηλία Κατιρτζιγιανόγλου), ο Γιώργος Κομιώτης έχει έτοιμο το «Ψόφα», ο Παναγιώτης Πανταζής κυκλοφορεί ένα νέο mini comic, το «Τώρα Πια, Ξυνάω με τον Ήλιο» (<http://gigantobooks.blogspot.com>) και ο Τάσος Μαραγκός το νέο τεύχος (#4) του “Krk komiks” (τσεκάρτε οπωσδήποτε και τη νέα του σειρά «Όλα Είναι Κόμικς!» κάθε Τετάρτη μαζί με το «9» της Ελευθεροτυπίας).

Παρακάτω θα δούμε 4 νέες οδόφρεσκες κυκλοφορίες:

MANIFESTO 2 ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ (ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΣ)

Η πιο σημαντική ελληνική σειρά comics της δεκαετίας που διανύουμε, φτάνει στο φινάλε της. Διαφορετική ως δομή από τον 1ο κύκλο (περισσότερο μία ολόκληρη ιστορία, παρά πολλές μικρές), το Manifesto 2 του Ηλία Κυριαζή συνεχίζει μέχρι το τέλος του να μιλάει κατευθείαν στην καρδιά των αναγνωστών του. Η -καθυστερημένη- ενηλικίωση του Βίκτωρα αφοπλίζει με το ρεαλισμό που αποδίδεται και το unhappy end σφραγίζει το γεγονός ότι οι καλύτερες ιστορίες που λέγονται, είναι αυτές που μας θυμίζουν την πραγματικότητα. Το απόλυτο comic για τη γενιά των almost-30!
Online portfolio: <http://iliaskrzs.deviantart.com>

GALAXY QUEST: GLOBAL WARNING!

TPB – Ηλίας Κυριαζής (IDW, USA)

Επιτέλους κυκλοφόρησε και στα ελληνικά κομμάδια ο τόμος του Galaxy Quest που συγκεντρώνει και τα 5 τεύχη της mini σειράς, σε

σκίτσο Ηλία Κυριαζή και σενάριο Scott Lobdell. Οι ήρωες της σειράς συνεχίζουν από εκεί που τους άφησε η ταινία (αρκετά χρόνια πριν) και έρχονται αντιμέτωποι με το βαθύτερο είναι τους στο ανώτερο διάστημα φυσικά!
Επίσημο site: www.idwpublishing.com/catalog/series/434

ΕΚΤΟΣ ΘΕΜΑΤΟΣ Helm (Αυτοέκδοση)

Πολλά μπορούν να ειπωθούν για την εν λόγω συλλογή mini-comics του Helm: ειλικρινής, χαώδης, χορταστική, μεγαπλήρολη (μέγεθος 30x35cm)... Το μόνο σίγουρο είναι αυτό που λέει ο ίδιος στο εισαγωγικό σημείωμα της έκδοσης: «...το τελικό αποτέλεσμα, είτε αρέσει, είτε όχι, δεν μπορεί να αφήσει τον αναγνώστη αδιάφορο». Περιμένουμε πολλά από αυτόν το νέο δημιουργό!
Blog: <http://asides-bsides.blogspot.com>

ΚΟΥΡΑΦΕΛΚΥΘΑ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝ ΛΕΞΗ Αντώνης Βαβαγιάννης (Comicdom Press)

Το πιο καμένο ελληνικό comic, που ξεκίνησε online πριν από μερικά χρόνια στο comicdom.gr, κυκλοφόρησε επιτέλους και σε album-άκι. Η φαντασία του Βαβαγιάννη πλάθει wtf χαρακτήρες που ήρθαν για να σας κάνουν να πέσετε κάτω (κυριολεκτικά) από τα γέλια: ο κ. Κλιάφας και τα προβλήματά του, η οικογένεια Δαπόντε με τους επισκέπτες-αμόρε της κόρης, η Ζοζεφίνα με τις απορίες της, ο Κλέανθος και το ηλίθιο του τικ, ο θεός Αιμίλιος που δεν βάζει γλώσσα μέσα του και τόσοι άλλοι. Μια συλλογή comic και γελοιογραφιών που αξίζει να κάνετε δώρο στους ανθρώπους που αγαπάτε!
Επίσημο site: <http://comicdom-press.gr>

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ (μέρες που έρχονται...)

Η πώς το βασικό φαγητό της ελληνικής οικογένειας και του εργάτη της οικοδομής μπορεί να γίνει γκουρμέ σε ένα μικροσκοπικό μαγαζί ή -με τρεις απλές κινήσεις- και στο bbq της αυλής σου.

Συνταγή για μπριζόλες

- 1 κιλό μπριζόλες
- αλάτι, πιπέρι, ράδι, ρίγανη

Playlist της συνταγής

- Estelle & Kanye - American Boy (Estaw American Grill Fix)
- Tellier & Oizo & Sebastian - Bleue
- The Stooges - I Wanna Be Your Dog (Dmitry Fyodorov Steak Lunch Remix)
- Johnny Cash – I’m Just An Old Chunk Of Coal
- Pale Young Gentlemen - Coal/Ivory
- The Gossip - Coal To Diamonds

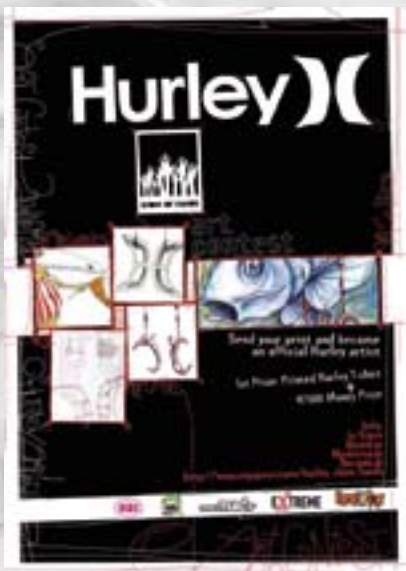
Μου αρέσουν πολύ τα μαγαζιά-«κέντρα διερχομένων». Οι καντίνες, τα εστιατόρια που σταματάνε τα ΚΤΕΛ στον Ισθμό της Κορίνθου, τα παρακμιακά μαγαζιά στα λιμάνια που γεμίζουν λίγο πριν φύγει το πλοίο, τα περίπτερα και ό,τι άλλο έχει εφήμερη πελατεία, δεν έχει (συνήθως) τραπέζια και σου δημιουργεί την αίσθηση του ταξιδιού, ακόμα και αν βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Κι αν σε μερικά από αυτού του είδους τα μαγαζιά το εφήμερο της ατμόσφαιρας παρεισφρύει και στην ποιότητα των προϊόντων, υπάρχουν και αυτά τα μέρη που αδιαφορώντας για τη δεδομένη περαστική πελατεία προσφέρουν υψηλής ποιότητας υπηρεσίες και μεταμορφώνονται έτσι σε στέκια (περαστικά μεν, στέκια δε και αυτό είναι το γοητευτικό). Αυτή την αίσθηση μου δημιουργεί και το σουβλατζίδικο «Το Ελληνικό» της Κολλοκοτρώνη, κάθε φορά που είτε περνάω απ’ έξω είτε μπαίνω στα ελάχιστα τετραγωνικά του και παραγγέλνω σουβλάκια με πίτα ολικής αλέσεως, μπιφτέκι και καυτερή σος μουστάρδας (τζατζίκι δεν παίζει, είτε από άποψη είτε επειδή έχουν επηρεαστεί από τα σουβλάκια made in Creta). Οι δύο υπέροχες κυρίες που τρέχουν το μαγαζί (μάννα-κόρη), σου δίνουν τα εχέγγυα για την καθαριότητα της κουζίνας και τις ευγενικές προθέσεις τους, μαρινάρουν οι ίδιες τα χειροποίητα καλαμάκια-σουβλάκια (μην το πείτε στη Θεσσαλονίκη έτσι!) από το προηγούμενο βράδυ, πηλάθουν μόνες τους τα φαλάφελ (για όσους κάνουν δίαιτα ή νηστεύουν), φτιάχνουν κολλασμένο ταραμά, έχουν πάντα καφάσια με νόστιμες ζουμερές ντομάτες, ενώ αν είχαν και φρέσκες τηγανιτές πατάτες (που δεν έχουν) θα μιλούσαμε για το απόλυτο σουβλάκι στην περιφέρεια Αττικής και περικώρων. Κι όλα αυτά από το πρωί μέχρι τις πεντέμισι το απόγευμα, άλλη μια ένδειξη ποιότητας γιατί ξεπουλάνε νωρίς και δεν τις ενδιαφέρει το concept ξεροσταλιάζει-ο-γύρος-όλο-το-βράδυ-περιμένοντας-τον-πεινασμένο-πελάτη. Γιατί στο «Ελληνικό» κανένας δεν είναι στην πραγματικότητα πεινασμένος. Τουλάχιστον όχι με την έννοια που κάποιοι τρώει το πρώτο σουβλάκι-σάντουιτς-τυρόπιτα που βρίσκει στο διάβα του. Τουλάχιστον όχι για κάποιον που δεν υποκλίνεται μπροστά σε ένα καλό, καλοψημένο κρέας. Γί αυτό το VELVET προτείνει μια συνταγή για ψητό κρέας, που 40 μέρες δεν αρκούν για να βαρεθείς. Παίρνουμε ένα κιλό μπριζόλες. Τις πλένουμε. Προσθέτουμε αλατοπίπερο. Τις αφήνουμε σε ένα ταψί όλο το βράδυ ενώ εμείς κάνουμε ολονυκτία Lord of the Rings. Μεγάλη η χάρη του Tolkien. Το άλλο πρωί ετοιμάζουμε κάρβουνα. Βάζουμε λίγα ξύλα για προσάναμμα και δαδί (ξύλο με ρετσίνι, που εξασφαλίζει την τέλεια φωτιά για ψήσιμο). 3 με 4 κιλά κάρβουνα είναι αρκετά για ένα κιλό μπριζόλες. Μόλις ασπρίσουν τα κάρβουνα η φωτιά είναι έτοιμη. Πρέπει να έχει πέσει εντελώς. Βάζουμε το κρέας στη σχάρα και το γυρίζουμε ανά 10 με 15 λεπτά, ανάλογα με την ένταση της φωτιάς. Επαναλαμβάνουμε τη διαδικασία μέχρι να ψηθεί καλά. Για να παραμείνει ζουμερό, την ώρα που ψήνουμε βάζουμε ράδι με νερό σε ένα μπουκάλι και το ραντίζουμε. Έτσι οι μπριζόλες είναι πιο μαλακές. Μετά ραντίζουμε με ρίγανη και λίγο ράδι και ετοιμαζόμαστε να γλείψουμε τα δάκτυλά μας. Και αν ο Pilooski κάνει blog posts (alainfinkelkrautrock.com/2009/03/art-of-steak-01.html) με το πώς να ψήσεις την τέλεια μπριζόλα, πώς μπορούμε εμείς να τον απογοντεύσουμε;

FOOTBALL ROUND THE CLOCK

Είναι δύσκολο να μην υποκλιθείς σε μια διοργάνωση όπως το Παγκόσμιο Κύπελλο, και δη στην προκριματική του φάση. Μόνο στις δύο αγωνιστικές της άνοιξης (28 Μαρτίου-1 Απριλίου) έγιναν συνοδικά 77 ματς σε 73 χώρες και στις πέντε ηπείρους-κι αυτό τώρα που έχει ήδη γίνει ένα ξεκαθάρισμα (έχουν μείνει περίπου οι μισοί), αφού από την αρχή των προκριματικών το τόπι κύλησε σε κάθε μέρος του πλανήτη. Ασφαλώς κάτι τέτοιο γίνεται –και σε πολύ μεγαλύτερη έκταση- κάθε Σαββατοκύριακο, αφού δεν υπάρχει χώρα δίχως τα δικά της πρωτάθληματα, όμως το να μπαίνουν όλοι στην πρίζα με το βλέμμα στον ίδιο ηρρορισμό (για το 2010 η Νότια Αφρική) δίνει μια μοναδική αίσθηση κοινότητας που δεν νομίζω να υπάρχει αντίστοιχ ή της, με τέτοια συχνότητα και περιοδικότητα, σε οποιαδήποτε ανθρώπινη δραστηριότητα. Όσο κι αν σε αρκετούς φαίνονται αναχρονιστικοί, οι αγώνες μεταξύ «εθνικών» ομάδων έχουν κάποια μοναδικά χαρακτηριστικά που δίνουν στο υψηλότερο επίπεδο έκφρασης του αθλήματος μια, μακρινή έστω, διασύνδεση με την αθωότητα. Αρκεί κανείς να καταφέρει ν’ αγνοήσει το όποιο κιτς της εξέδρας, τις ψευδαισθήσεις, τις φοβίες και τα όποια συμπλέγματα περί ανωτερότητας ή κατωτερότητας και να επικεντρωθεί σ’ αυτό που συντρέπει στο γήπεδο: αυτού του τύπου οι ομάδες μοιάζουν πια, έστω αναγκαστικά, με διευρυμένες εκφάνσεις των μπουλουκιών της γειτονιάς ή έστω μιας μεικτής από τους καλύτερους παιχταράδες κάθε περιοχής, στην οποία οι άνθρωποι συμβαίνει να μιλάνε την ίδια γλώσσα και να έχουν περάσει κοινές ιστορίες. Είναι κάτι που το συναντάς σε ορίτζιναλ βερσιόν μόνο στα ερασιτεχνικά πρωταθλήματα, αφού στο οποιοδήποτε επαγγελματικό, το κόνσεπτ είναι ξεκάθαρα επιχειρηματικό, είτε πρόκειται για ομάδες-μπακάλικο είτε για ομάδες-πολυεθνικές. Παρασυρμένοι από τη λογική των εργοδοτών, των μάντζερ και του πολυσιχιδούς μάρκετινγκ, οι επαγγελματίες παίκτες αλληάζουν αφειδώς ομάδες, όχι για να πάνε απαραίτητα «εκεί που είναι καλύτερα τα λεφτά» (αυτό λίγοι το πετυχαίνουν σε διάρκεια), αλλά απλά για να χωρούν στην εντεκάδα κάποιου συλλόγου για κάνα χρόνο (συχνά τώρα ακόμα και για έξι μήνες), με την ελπίδα να πιάσουν (οι ίδιοι και οι μάντζερ τους) καλύτερα λεφτά στην επόμενη μεταγραφή. Δεν είναι τυχαίο ότι μόνο οι ισχυρότερες ομάδες της Ευρώπης επιδιώκουν με συνέπεια να έχουν παίκτες-«σημαίες» (στη λογική να περνούν όλη τους την επαγγελματική ζωή στον ίδιο σύλλογο, βλ. Μαϊντίνι-Μίλαν, Τότι-Ρόμα, Ραούλ/Κασίγιας-Ρεάλ, Πουγιόλ/Τσάβι-Μπαρτσελόνα, Γκιγκς/Σκόουις-Μάντσεστερ, Τζέραντ/Κάραχερ-Λίβερπουλ και λίγοι ακόμη), αφού μονάχα αυτές έχουν τη δυνατότητα να αφήνουν λίγα ψίχουλα για την «ιστορική συνέχεια», ενώ ταυτόχρονα πλειοδοτούν σταθερά στις συναλλή

ηγές. Αυτό που μένει είναι η παιδιόθεν σύνδεση του οπαδού με την ομάδα του, αν και σε χώρες όπως η Ελλάδα κάτι τέτοιο είναι πολύ συζητήσιμο, αρκεί να σκεφτεί κανείς τι μιζέρια τραβάει κάθε σύλλογος που δεν αλληάζει πέντε-εφτά-δέκα ή και παραπάνω παίκτες το χρόνο. «Πάλη αυτόν θα βλέπω;», είναι η λογική, γι’ αυτό και σε πολλούς φαίνεται πια μαρτύριο για μια φορά ακόμα ο Μπα-σινάς, ο Καραγκούνης, ο Κατσουράνης, ο Δέλλας και οι λοιποί να παίζουν μαζί, έχοντας μάλιστα τον ίδιο προπονητή. Ένα ακόμα τεκμήριο (σχετικής πάντα) «αθωότητας» των αγώνων μεταξύ εθνικών ομάδων είναι ότι αφήνουν περισσότερα περιθώρια στο απρόβλεπτο, κατεχοχήν συστατικό του αθλήματος: αν δείτε ποιες ομάδες επιβιώνουν πια σταθερά στο Champions League (αλλά και στα «μεγάλα» τοπικά πρωταθλήματα), το παιχνίδι παίζεται όλο και περισσότερο μεταξύ των οικονομικά ισχυρών, σε βαθμό που να γίνεται όλο και πιο προβλεπσιμο (ενώ εμείς πια έχουμε φτάσει στη μοναδική πατέντα: Ολυμπιακός-Παναθηναϊκός 1ος-2ος ή τανάπαυιν σε όλα -σχεδόν- τα αθλήματα!). Αντίθετα στις εθνικές, θες από χαλάρωση των συστημάτων και αίσθηση μεγαλύτερης ελευθερίας, θες από εγωισμό, θες έστω από διάθεση επίδειξης για μια μεταγραφή, είναι πιο πιθανό να συμβεί το αδιανόητο. Το Παγκόσμιο Κύπελλο ασφαλώς είναι –και- ένα τεράστιο εμπο- ρικό γεγονός, με δικλείδες ώστε οι πιο δυνατόι να καταφέρνουν να είναι εκεί, όμως πέρα από τις τεράστιες κατά καιρούς ανατροπές που έχουν γίνει ... τι σκορ ήταν το Ελβετία-Λουξεμβούργο 1-2 τον περασμένο Σεπτέμβριο, ή αυτά μόλις πριν λίγες μέρες: Βολιβία-Αργεντινή 6-1, Ονδούρες-Μεξικό 3-1, Ελ Σαλβαδόρ-Η.Π.Α. 2-2, Τσεχία-Σλοβακία 1-2...

SHOW OF HANDS ART CONTEST

Η Hurley και η MASTER SA διοργανώνουν το Show of Hands Art Contest. Το Show of Hands είναι ένας καλλιτεχνικός διαγωνισμός που ξεκίνησε πριν από δύο χρόνια στις ΗΠΑ. Καλλιτέχνες από διαφορετικά backgrounds δημιούργησαν σχέδια για τη Hurley και κέρδισαν μια ευκαιρία να γίνουν παγκοσμίως γνωστοί, αφού το τρόπαιο είναι η παραγωγή του νικητήριου σχεδίου σε Hurley T-Shirts!! Φέτος, για πρώτη φορά στην Ευρώπη και πιο συγκεκριμένα στην Ελλάδα, θα δοθεί η ευκαιρία και στους Έλληνες καλλιτέχνες να δημιουργήσουν και να διεκδικήσουν τα έπαθλα των πρώτων θέσεων! Ο πρώτος νικητής θα κερδίσει την παραγωγή του σχεδίου του σε Hurley T-Shirts συν €500!!!

Ημερομηνία λήξης 22/05/2009
Αποστολή έργου στα γραφεία της εταιρείας:
MASTER SA 1
Δ. ΓΡΙΒΑ & 336 Λ. ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ
ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
Τ.Κ 173 42 ΑΘΗΝΑ
Τ: 210 9967777

COCA-COLA SOUNDWAVE VOLUME 3

Όλοι μαζί! Περισσότερη μουσική!

Η μουσική περιπέτεια του Coca-Cola Sound-wave συνεχίζεται για τρίτη συνεχόμενη χρονιά, πιο δυνατά! Οι 10 δημοφιλέστερες μπάντες θα έχουν την ευκαιρία να παίξουν ζωντανά μαζί με γνωστά ελληνικά και ξένα συγκροτήματα, συμμετέχοντας στα live gigs σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Λάρισα, ενώ στο τελευταίο live της Αθήνας, την 1η Ιουλίου, οι νικητές θα παίξουν ζωντανά πηλά στους BLOCPARTY, τους LCD Soundsystem (dj set), αλλά και σε 2 ακόμη μεγάλα συγκροτήματα από το εξωτερικό. Παράλληλα και μέχρι το τέλος του διαγωνισμού, το κοινό μπορεί να ψηφίζει στο www.cocacolasoundwave.gr για την αγαπημένη του μπάντα κερδίζοντας μοναδικά δώρα. Οι 10 δημοφιλέστερες μπάντες είναι: His Majesty the King of Spain, Popeye, Noisily, Nou Specul, Loonattack, Thelma Blankenship, Le Page, Phoenix Catscratch, Flakes, Isnabuko.

SECRET ROOM

Η ομάδα «Bewitched» και το θέατρο «Ράγες» παρουσιάζουν το ψυχολογικό θρίλερ «Secret Room: Το πείραμα που θα κόψει την ανάσα». Πώς αντιδρούν κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες «απλοί» καθημερινοί άνθρωποι με κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, κλεισμένοι σε ένα κλειστοφοβικό δωμάτιο;;; 10 παίκτες θα ζήσουν μια διαφορετική εμπειρία χωρίς να γνωρίζουν τι τους επιφυλάσσει η μοίρα. Οι κανόνες είναι συγκεκριμένοι! Ποιος θα τους παραβιάσει; Είσαι έτοιμος να ζήσεις την εμπειρία;

Θέατρο Ράγες, Κωνσταντινουπόλεως 82, Γκάζι
Παραστάσεις: από Κυριακή 22 Μαρτίου 2009
και κάθε Κυριακή, Δευτέρα, Τρίτη. Ώρα Έναρξης: 9:30 μ.μ.
Διάρκεια: 90'.
Τιμές Εισιτηρίων: 15€, 10€ (μειωμένο). Κρατήσεις: τηλ. 210 3452751

360 – ΘΡΙ ΣΙΞΤΥ RECORD STORE

photo by Χρήστος Κοντός

Επιπρόσθετα, το 360 επιδιώκει να προσφέρει ένα άνετο περιβάλλον στους φίλους του κόσμου της σύγχρονης μουσικής, με ένα «χειροποίητο» ηχοσύστημα και ειδικά booths στα οποία μπορούν ν' ακούν όσους δίσκους επιθυμούν.

Ελαιοδών 29, Γκάζι. Τ: 210 3453307
threesixtyathens@yahoo.com

LUKE/EVA

Χοροθέατρο στην «Τεχνόπολη» του Δήμου Αθηναίων

Στη χοροθεατρική παράσταση που ανέβηκε αρχικά στο Chisenhale Dance Space του Λονδίνου με τίτλο “Luke, Eva or Molly”, οι πρωταγωνιστές -που ζουν σε διαφορετικές πόλεις- συναντιούνται για πρώτη φορά επί σκηνής. Οι θεατές παρακολουθούν την εξέλιξη της σχέσης τους σε μια διαδραστική παράσταση, που αντλεί στοιχεία από την πραγματικότητα-καθημερινότητα των χορευτών, οι οποίοι αναζητούν το ενδιαφέρον στις απλές, καθημερινές, οικιακές ασχολίες και περισσότερο στην υπερβολή και την παραποίηση τους. Προσπαθώντας να προσεγγίσουν το κοινό, η αντίδραση του οποίου καθορίζει την έκβαση του έργου, οι δύο κεντρικοί χαρακτήρες είναι ανοιχτοί στις πιθανότητες και τις εκπλήξεις, καθώς η παράσταση υπόκειται στο τυχαίο. Μεθιλονικός στόχος είναι η δημιουργία μιας ξεχωριστής παράστασης που θα βασίζεται στον συνδυασμό των δύο έργων, δηλαδή του “Luke, Eva or Molly” και του “Luke/Eva”.

Πρωταγωνιστούν: Luke Birch και Εύα Καλομοίρη
Ημερομηνίες παραστάσεων: 6-12 Απριλίου 2009.
Ώρα έναρξης: 9:00 μ.μ. Είσοδος ελεύθερη.

ΤΟ ΤΣΑΪ

Και όμως! Το τσάι δεν πίνεται μόνο τον χειμώνα. Φυσικά, παγωμένο, κρύο τσάι, tea smoothies & tea shakes, παγωτό πράσινο τσάι, milkshake mango-ginger-γιασεμί με σιρόπι τσάι φράουλα... και πολλές άλλες δροσερές επιλογές.

Λυκαβητού & Αλεξάνδρου Σούτσου 19, Κολλωνάκι
Τ: 210 3388941

STÉPHANE MALLARMÉ

Ιγκιτούρ

Η πολιτιστική εταιρία KNOT ξεκινά την καλλιτεχνική της πορεία με την πανελλήνια πρώτη παράσταση του Ιγκιτούρ, του πειραματικού θεατρικού κειμένου του Γάλλου ποιητή, Στεφάν Μαλαρμέ. Ο Ιγκιτούρ περιγράφει την πορεία ενός νέου άντρα προς το θάνατο, που δεν σηματοδοτεί το απόλυτο τέλος, αλλά μια εκρηκτική αφετηρία.

Εκθεσιακός χώρος K44. Κωνσταντινουπόλεως 44, Γκάζι
4,5,6 και 11, 12, 13 Απριλίου 2009, 9:00 μ.μ. Διάρκεια: 50'
Τηλ. κρατήσεων: 6939 163425

RETROFUTURE Swing with the Beat!

Ο ιδιαίτερα διαμορφωμένος χώρος στο Μέγαρο Εθνικής Ασφαλιστικής (δίπλα στο Intercontinental) προσφέρεται για μια ειδική βραδιά με live, dj sets, εκθεσιακό χώρο με νέες εφαρμογές design και έκθεση εξωφύλλων δίσκων με retrofuture αισθητική. Κι όλα αυτά σε ένα χώρο υψηλής αισθητικής, συνολικής έκτασης 2.000 τ.μ. Μερικές από τις σημαντικότερες εταιρείες που δραστηριοποιούνται στον χώρο του interior και industrial design, με κύριο υποστηρικτή την CARTECO, θα μας παρουσιάσουν τόσο τις “retro” όσο και τις “future” προτάσεις τους, ολοκληρώνοντας έτσι την εμπειρία... Retrofuture. Τη μουσική επένδυση της βραδιάς έχουν αναλάβει καλλιτέχνες διεθνούς εμβέλειας που τυχάνει να είναι και ιδιαίτερα αγαπητοί στο ελληνικό κοινό: Mario Biondi (live) Señor Coconut and his Orchestra (live) Parov Stelar (dj set) Sunset Blvd (dj set)

Σάββατο 11 Απριλίου
Μέγαρο Εθνικής Ασφαλιστικής (Intercontinental)
Λ. Συγγρού 103-105, Νέος Κόσμος
Doors open: 8:00 μ.μ. (dj set by Dimitris Voglis)
Τιμή εισιτηρίου: 40 ευρώ (προώληση), 45 ευρώ (στην είσοδο)
Σημεία προώλησης: Metropolis, Ticket House, Public, Τράπεζα Πειραιώς (Μηχανήματα APS)
Τηλεφωνική κράτηση: 210 8108228
Online sales: www.tickethour.com, www.i-ticket.gr

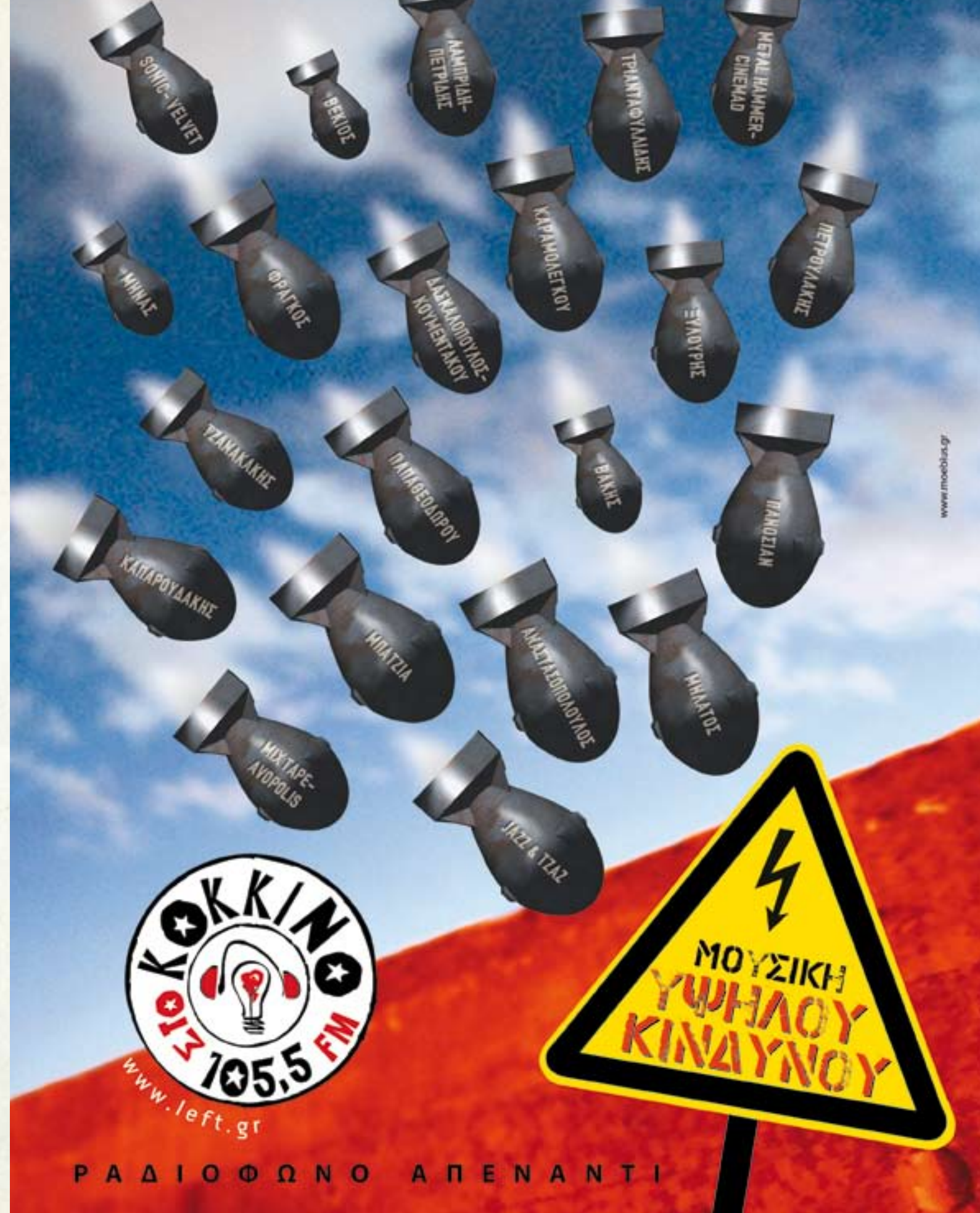
Από το μυθιστόρημα Άμω, μια αλλη χώρα

(που εκδόθηκε το 1997 και επανακυκλοφορεί τον Μάιο από τις εκδόσεις «Πατάκη»)

Η άνοιξη είναι η ωραιότερη εποχή, μόνο που καμιά φορά αργεί – όπως φέτος. Ο Κάρολος το έγραψε στην έκθεση, αλλήλ το πίστευε κιόλας – διάφορα αλλήλ που γράφει στις εκθέσεις δεν τα πιστεύει και παρ' όλη αυτά τα γράφει αφού ο κύριος Τάκης είπε ότι μπορούν να γράφουν ό,τι φαντασίες θέλουν. Ακόμα και ψέματα μπορούν να γράφουν. Έγραψε λοιπόν έκθεση με θέμα την άνοιξη, ότι καμιά φορά έρχεται μέσα στον χειμώνα (όπως στη γιορτή της Φώφης που έκανε ζέστη και πήγαν όλοι βόλτα στο Ζάππειο) κι ότι καμιά φορά φτάνει ο Απρίλιος αλλήλ κάνει ακόμα κρύο. Όταν όμως έρχεται επιτέλους, ανθίζουν τα λουλούδια στη βεράντα, φτάνουν και τα χειλιδόνια – πάλη στη βεράντα αλλήλ απ' την κάτω μεριά –, ο μπαμπάς τραγουδάει στο μπάνιο, Φέрте μου ένα μαντολίνοσο για να δείτε πως πονώωω, η μαμά δεν φοράει πια το μαντό της αλλήλ κάτι ρούχα που τα λήξει ντεμί σεζόν, και στο κλειστό σινεμά κάνει ζέστη. Κάθε Σάββατο, όταν ο καιρός ήταν καλός, η μαμά πήγαινε τον Κάρολο, τη Λίλη και τον Πίπη στην παιδική χαρά: έπαιζαν εκεί με τις ώρες κι η μαμά καθόταν στο παγκάκι με τον Ευτύχη που μένει κοντά κι όλο περνάει, τυχαία, απ' τη Φωκίωνος Νέγρη. Καθόταν και συζητούσε μαζί του για να μη βαριέται. Φέτος όμως τίποτα· όλο βαριέται και παραπονιέται πως είναι κουρασμένη. Μα γιατί είναι κουρασμένη, αναρωτιόταν ο Κάρολος, αφού δεν κάνει τίποτα: διαβάζει τον Ταχυδρόμο, το Πάνθεν και διάφορα αλλήλ περιοδικά, μιλάει στο τηλέφωνο με τη θεία Νιόβη – ο μπαμπάς λήξει ότι πληρώνουν στον ΟΤΕ όσο ολόκληρη η Σωληνόλ που είναι μια μεγάλη επιχείρηση με δεκάδες τηλέφωνα – και βγαίνει στα μαγαζιά για ν' αγοράσει διάφορα πράγματα, καλτσάκια και μπλουζάκια. Όχι μονάχα για τον εαυτό της: η μαμά ψωνίζει για όλους – και για τη Φώφη (που όμως τίποτα δεν της αρέσει, λήξει: δεν μου κάνει, μου πέφτει στενό, που πέφτει μακρύ κ.τ.λ.), καμιά φορά μάλιστα ψωνίζει και για τον Πίπη. Ούτε μαθήματα έχει (εκτός από τα βιβλία και τα περιοδικά που διαβάζει) ούτε σε γραφείο και σε οικοδομές πάει σαν τον μπαμπά. Κάθε πρωί, ο μπαμπάς τής αφήνει ληφτά για το σπίτι, αλλήλ η μαμά τα δίνει στη Φώφη και η Φώφη πάει στον μπακάλη. Δηλαδή δεν πάει ακριβώς: επειδή το μπακάλικό είναι στο ισόγειο της πολυκατοικίας, του ρίχνει ένα καλάθι μ' ένα σχοινί και μέσα στο καλάθι βάζει ένα χαρτί όπου του γράφει τι θέλει – ύστερα, ο μπακάλης τής βάζει τα πράγματα στο καλάθι και η Φώφη το τραβάει επάνω, στον τέταρτο όροφο. Τώρα που είναι άνοιξη βοηθάει λίγο κι ο Κάρολος: πάει στο ψηλικάτζιδικο και παίρνει τις εφημερίδες του μπαμπά, τα περιοδικά της μαμάς, συμπυκνωμένο γάλα και κακάο. Η Λίλη δεν κάνει τίποτα: όταν δεν διαβάζει (όλο διαβάζει· της αρέσει να τη πλένε φαινόμενο) κάθεται στο πιάνο και παίζει, και μάλιστα τώρα έχει αρχίσει να παραπονιέται ότι ψήλωσε και πως το ταμπουρέ είναι για μικρούς και κοντούς. Η μαμά τής υποσχέθηκε καινούργιο ταμπουρέ. Κάθε άνοιξη ο Κάρολος ήταν ευτυχισμένος, αλλήλ τη φετινή άνοιξη ήταν ακόμα περισσότερο. Στην εφημερίδα έγραφε με μεγάλα γράμματα: Αποτινάξτε τώρα την χειμερινή νάρ-

κην (νάρκη σημαίνει και ύπνος, είπε ο μπαμπάς, όχι μόνο εκείνο που σκάει κι άμα βρίσκεσαι κοντά σε σκοτώνει), Ακαριαία φόρμα. Δύναμις-Υγεία-Ευτυχία. Κι ο αέρας μύριζε διαφορετικά, ο ήλιος ήταν πορτοκαλής – κι η Αθήνα έμοιαζε με το τραγούδι που άκουγε στο ραδιόφωνο: Χαρά της γης και της αυγής, γήλυκό γαλάζιο κρίνο κ.λπ. Ο μπαμπάς είχε προχθές πως όλα θα πάνε καλά, όλα – και τα πολιτικά και τα κοινωνικά και τα οικογενειακά – παρόλο που ο θείος Παύλος είχε πως η Ελλάδα είναι κινδυνεύον σκάφος. Όμως ο μπαμπάς λήξει ότι σιγά-σιγά θα γίνει σαν την Αγγλία που στις εκλογές νικάνε οι καλοί και δεν γίνεται ούτε πόλεμος ούτε σκάνε νάρκες στον δρόμο. Κι άρπαξε τη μαμά από τη μέση και σαν να τη γαρφαλούσε αλλήλ αυτή γέλασε χι χι χι και του ξέφυγε. Η Λίλη έπαιζε στο πιάνο τον Γαλάζιο Δούναβη – που είναι βαλς – κι ο μπαμπάς σπκώθηκε όρθιος κι άρχισε να χορεύει με την καρέκλα – είπε, Καλά, αφού δε θες, να κι εγώ! – κι ο Κάρολος γελοούσε με την ψυχή του γιατί ο μπαμπάς είναι τόσο αστείος όταν δεν γκρινιάζει.

Ευτυχισμένος ήταν κι ο Πίπης, το είχε μάλιστα στον Κάρολο αν κι όχι μ' αυτά τα λόγια. Του είχε: Φέτος θα βγω με δέκα, κι ο πατέρας (έτσι έλεγε ο Πίπης: «ο πατέρας») θα μου αγοράσει παπαγαλάκι. Ο Κάρολος δεν συμμεριζόταν την ιδέα για το παπαγαλάκι, αλλήλ τα είχε κάτι τέτοια ο Πίπης: ήθελε χρυσόψαρο – του πήρανε χρυσόψαρο – και τώρα ήθελε και παπαγαλάκι. Νόμιζε πως τα παπαγαλάκια μιλάνε όπως οι άνθρωποι, αλλήλ ο μπαμπάς του Κάρολου τους είχε, Όχι, βρε παιδιά – παρεξήγηση. Τέλος πάντων, ήταν κι ο Πίπης ευτυχισμένος κι ο Κάρολος είχε ακούσει πως ο πατέρας του – που ήταν αριστέρος – μπορούσε να αναπνέει πια ελεύθερα (έτσι είχε πει ο μπαμπάς: Ανέπνευσε ο άνθρωπος) και δεν εννοούσε την αναπνοή, αλλήλ κάτι που είχε σχέση με την κυβέρνηση. Ο μπαμπάς υποστήριζε την κυβέρνηση και έλεγε ότι η δημοκρατία θα θριαμβεύσει κατά των σκοτεινών δυνάμεων κι ο καθένας θα μπορεί να λήξει ό,τι θέλει – εκτός από βρισιές και κακές κουβέντες γιατί τότε θα του βάζουνε πιπέρι στο στόμα. Κι ο μπαμπάς του Πίπη, που όλο βλοσυρός ήταν κι όλο παραπονιόταν, είχε καταχαρούμενος πως οι Σοβιετικοί θα ταξιδέψουν στο φεγγάρι, πως ο κόσμος θ' αλλιάξει. Άμα τον αφήσουν βέβαια, πρόσθεσε και μελαγχόλησε πάλη. Κι έδειξε στον Πίπη και στον Κάρολο την εφημερίδα που έγραφε για έναν Ρώσο, τον Αλέξη, που έκοβε, λήξει, βόλτες στο διάστημα, ανάμεσα στους πλανήτες.

Timberland®

"TAKE IT ALL ON"™

CITY ADVENTURE